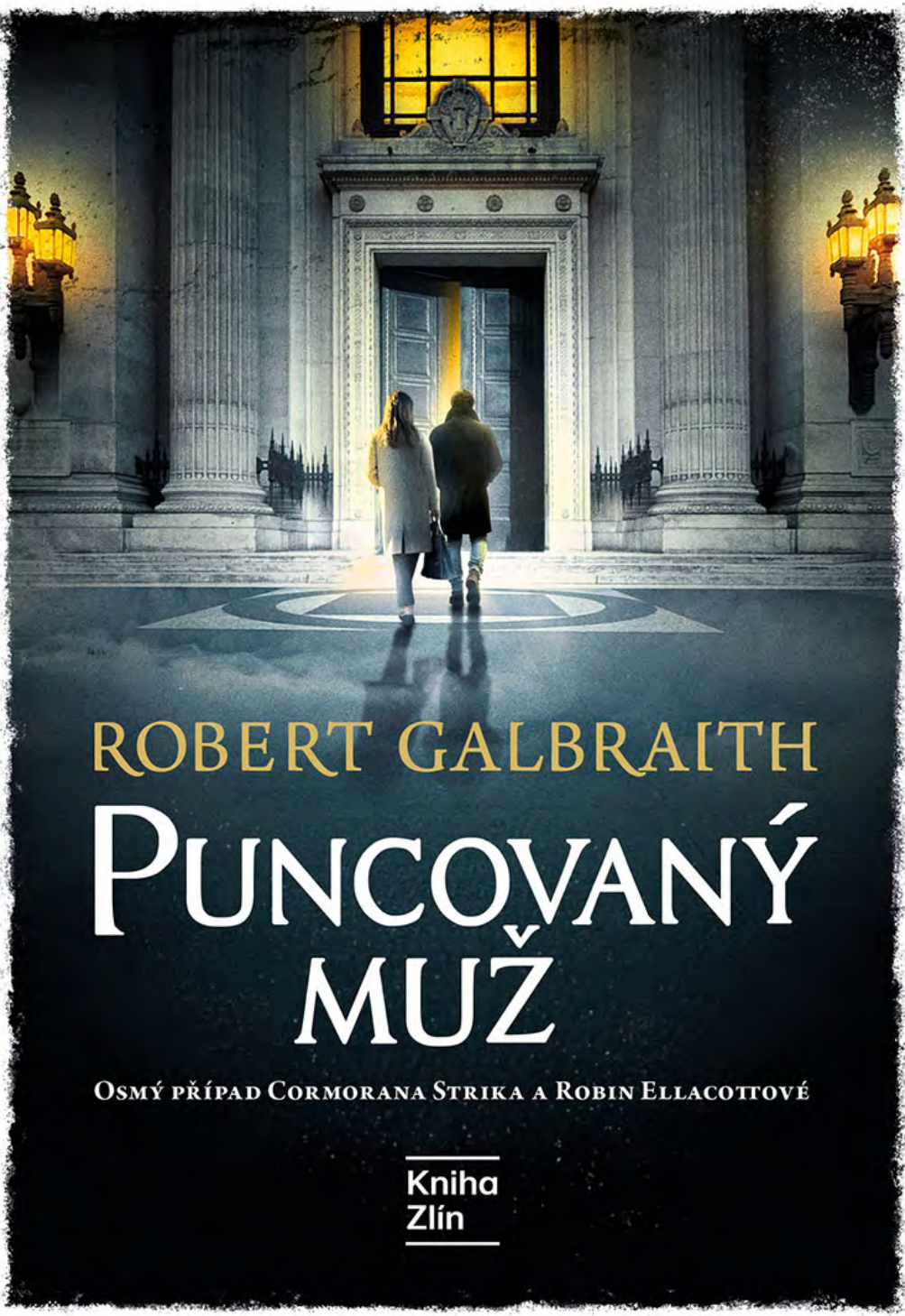

ROBERT GALBRAITH

PUNCOVANÝ MUŽ

Osmý případ Cormorana Strika a Robin Ellacottové

Kniha Zlín

Puncovaný muž

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

Kniha
Zlín

Robert Galbraith
Puncovaný muž – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROBERT GALBRAITH

PUNCOVANÝ MUŽ

Z angličtiny přeložil David Petrů

Kniha Zlín

THE HALLMARKED MAN
First published in Great Britain in 2025 by Sphere.

Copyright © J. K. Rowling, 2025
Translation © David Petrů, 2026

Osobnostní práva byla uplatněna.
S výjimkou osob veřejně známých jsou všechny postavy a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována, uchovávána ve vyhledávacím systému ani přenášena v jakékoli formě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele ani být dávána do oběhu v jakékoli jiné vazbě či obalu, než v jakých byla publikována, a bez totožné podmínky (zahrnující tuto podmínku) uvalené na následného kupce.

ISBN tištěné verze 978-80-259-1271-3
ISBN e-knihy 978-80-259-1270-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-259-1272-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1273-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Séanovi a Nadine Harrisovým,

kteří mi vrátili, co jsem pokládala za navždy ztracené.

Já brodil se bahnem životních strastí
a skončil jsem celý poskrvněn.
Pak krásná labuť se nechala svésti,
bělostí svou mi dodala sil –
k čemu však takové oběti nésti,
když bělostný háv jsem pošpinil.

Robert Browning
To nejhorší

DÍL PRVNÍ

Ohledně dolů samotných se na jeho názor nikdo neptal…
měl čistě jen sledovat žíly a dobývat rudu ve výnosném
množství…

John Oxenham
Panna ze Stříbrného moře

1

Znovu a zas mýt se a strojit
a co z té námahy vůbec mám?
Nechte mě spát a v klidu se zhojit –
tisíckrát musel jsem svět uspokojit
a jiného se nedočkám.

A. E. Housman
XI, Poslední básně

Už od chvíle, kdy BMW překročilo hranice kentského hrabství, běžely stěrače na plné obrátky a jejich hypnotizující smýkání po předním skle ještě prohlubovalo únavu, se kterou Cormoran Strike zíral hustým lijákem na prázdnou silnici proměněnou v lesklou vodní hladinu.

Včera večer, krátce poté, co nastoupil do lůžkového vlaku z Cornwallu do Londýna, se mu ozval přítel jeho detektivní partnerky, jemuž Strike v duchu neřekl jinak než „ten parchant Ryan Murphy“, a sdělil mu, že Robin má horečku a bolí ji v krku, takže dnes se Strikem na návštěvu jejich čerstvé potenciální klientky bohužel nepojede.

Ten telefonát Strika maximálně otrávil. Uvědomoval si sice, že je to vůči Robin nefér, protože si kvůli nemoci brala volno poprvé za šest let, a jestli měla čtyřicítky a oteklý krk, dávalo samozřejmě smysl, že požádala svého přítele, ať zavolá místo ní, ale jeho rozmrzelost to nijak nezmírnilo, spíš naopak ještě posílilo. Počítal totiž s tím, že do Kentu pojedou v jejím starém landroveru, a vyhlídka na několik hodin v její společnosti byla v podstatě to jediné, kvůli čemu s touhle schůzkou souhlasil. Směs profesionality

a masochismu mu však nedovolila setkání na poslední chvíli zrušit, a tak se ve svém podkrovním bytě na Denmark Street jen rychle osprchoval a převlékl a vyrazil do vesničky Temple Ewell v Kentu.

Cesta o samotě byla nejen depresivní, ale i fyzicky náročná. Stehenní sval na noze, kde mu lýtko, kotník a chodidlo nahrazovala protéza, byl napjatý a pulzoval bolestí, protože Strike během svého pobytu v Cornwallu tahal spoustu těžkých věcí.

Před deseti dny musel narychlo odjet do Trura, jelikož jeho postarší strýc utrpěl druhou mrtvici. Ted se měl stěhovat do pečovatelského domu v Londýně a Strikova sestra Lucy mu právě pomáhala s balením, když vtom, jak později vyprávěla, „se začal tvářit nějak divně a neodpovídal mi na otázky". Dvanáct hodin poté, co Strike dorazil do nemocnice, Ted v přítomnosti neteře a synovce zemřel.

Strike a Lucy se následně odebrali do strýcova domu v St. Mawes, který společně zdědili, aby zařídili pohřeb a rozhodli, co bude s Tedovými věcmi. Když Strike navrhl, ať vyklízení nemovitosti – kromě těch několika předmětů s citovou hodnotou, které si budou chtít nechat – svěří profesionálům, jeho sestra zděšeně odmítla. Nesnesla pomyšlení, že se toho všeho budou dotýkat úplně cizí lidé: plastových krabiček, v nichž si nosívali jídlo na pláž, Tedových prošoupaných zahradnických kalhot, dózy, v níž jejich zesnulá teta pečlivě schraňovala rezervní knoflíky, některé k šatům, jež dávno věnovala do dobročinných bazarů. Strike se cítil provinile, že se Lucy musela o Teda při jeho mozkové příhodě postarat sama, a tak jejímu přání vyhověl a zůstal v St. Mawes, aby krabice, téměř všechny nadepsané „Lucy", odtahal z domu do pronajaté dodávky, vynosil staré harampádí do přistaveného kontejneru a v pravidelných přestávkách vařil čaj a utěšoval sestru, která měla oči neustále zarudlé od prachu i pláče.

Lucy byla přesvědčená, že osudnou mrtvici vyvolal stres ze stěhování do pečovatelského domu, a Strike se musel držet, aby při jejích opakovaných záchvatech sebeobviňování neztratil trpělivost, aby na její popudlivost nereagoval svou vlastní nerudností, aby na ni kvůli něčemu nevyjel, aby nedal najevo podráždění, když se jí snažil vysvětlit, že jeho neochota odvézt

si odsud víc věcí spjatých s nejklidnějšími obdobími jejich dětství, vůbec neznamená, že by ho ztráta člověka, který byl jedinou skutečně otcovskou postavou v jeho životě, zasáhla méně než ji. Sám si pro sebe vybral jen Tedův červený baret královské vojenské policie, prastarý rybářský klobouk, „zabiják" (dřevěnou paličku, kterou se dorazí ryba urputně bojující o život) a hrstku vybledlých fotografií. Tyhle věci se momentálně nacházely v krabici od bot uložené v cestovní tašce, kterou Strike zatím neměl čas vybalit.

Kilometry ubíhaly, a jelikož mu jedinou společnost dělala emocionální kocovina po uplynulých deseti dnech a bolavý stehenní sval, Strikova averze vůči dnešní potenciální klientce postupně narůstala. Decima Mullinsová hovořila s přízvukem, který si spojoval s četnými bohatými, ukřivděnými manželkami, jež do jejich detektivní agentury přicházely v naději, že se jim podaří prokázat manželovu nevěru nebo kriminální jednání a dosáhnou pak lepšího rozvodového vypořádání. V jediném telefonním rozhovoru, který spolu doposud vedli, mu připadala melodramatická a namyšlená. Tvrdila, že Strikovu kancelář na Denmark Street v žádném případě navštívit nemůže, z důvodů, které mu odhalí pouze osobně, a trvala na tom, že je ochotná s ním svoji záležitost probrat jedině tváří v tvář u sebe doma v Kentu. Prozradila mu zatím jen tolik, že chce získat nějaký důkaz, a jelikož si Strike dost dobře nedokázal představit vyšetřování, v němž by nešlo o důkazy, nebyl za tuhle indicii kdovíjak vděčný.

V tomto mrzutém rozpoložení tedy ujížděl po Canterbury Road krajinou holých stromů a rozbahněných polí. Nakonec za hypnotického rytmu stěračů odbočil doleva na úzkou silničku plnou kaluží a následoval ukazatel s nápisem „Delamore Lodge".

2

… já ztratil ho, stále nepřichází
a já malátně sedím… Nebesa, rozbijte
tuhle děsivou úzkost, tu strnulou apatii,
čímkoli, skrze jakéhokoli posla!

Robert Browning
Zvony a granátová jablka č. 5
(Skvrna na štítu)

Dům, k němuž Strike dojel, vůbec neodpovídal jeho očekávání. Delamore Lodge nebyla žádná venkovská vila, ale malé, zchátralé stavení z tmavého kamene připomínající opuštěný kostelík. Stálo v zarostlé zahradě, na kterou podle všeho už řadu let nikdo nesáhl. Když zaparkoval, všiml si, že v jednom gotickém okně je několik prasklých tabulek, zalepených zevnitř čímsi, co vypadalo jako černý pytel na odpadky. Na střeše tu a tam chyběla taška. Na pozadí zlověstného listopadového nebe a v prudkém lijáku působila Delamore Lodge přesně jako ten typ obydlí, v němž by podle místních dětí klidně mohla bydlet čarodějnice.

Strike vykročil po nerovné cestě a dával bedlivý pozor, kam pokládá umělé chodidlo, protože mokré listí z několika holých stromů vytvořilo na zemi kluzký koberec. Když došel k dubovým dveřím, zaklepal a dveře se po pár vteřinách otevřely.

Strikova představa Decimy Mullinsové coby udržované blondýny v tvídovém kostýmku na míru stěží mohla být dál od pravdy. Spatřil před sebou bledou, zavalitou ženu s dlouhými, neučesanými hnědými vlasy, které byly

u kořínků šedivé a zřejmě už pěkně dlouho neviděly kadeřníka. Na sobě měla černé tepláky a tlusté černé vlněné pončo. Vzhledem k zarostlé zahradě a chátrajícímu domu Strika při pohledu na její outfit napadlo, že má co do činění s jakousi podivínkou z lepší společnosti, která se stáhla do ústraní, aby tu malovala špatné obrazy nebo vyráběla křivou keramiku. Tenhle typ žen mu k srdci nikdy nepřirostl.

„Slečna Mullinsová?"

„Ano. Vy jste Cormoran?"

„Přesně tak," potvrdil Strike. Neuniklo mu, že si jeho křestní jméno zapamatovala správně. Většina lidí mu říkala „Cameron".

„Můžete se prokázat nějakým dokladem?"

Vzhledem k tomu, jak nízká byla pravděpodobnost, že k jejímu domu za denního světla zavítal potulný lupič v BMW, navíc přesně v tu dobu, na kterou si do Kentu pozvala soukromého detektiva, Strika značně hnětlo, že musí stát v lijáku a šátrat v kapsách po řidičáku. Jakmile jí ho ukázal, ustoupila stranou a vpustila ho do těsné předsíně, kde se nacházelo nezvyklé množství stojanů na deštníky a polic na boty, jako by každý nový majitel přidal své vlastní, ale ty staré neodstranil. Strikovi, jenž v dětství zažil až příliš mnoho nepořádku, se protivilo, když zcela schopní lidé zanedbávali úklid a čistotu, a jeho negativní dojem z téhle ošuntělé ženštiny ještě zesílil. Něco z jeho nelibosti se možná promítlo do jeho výrazu, protože Decima podotkla:

„Tenhle dům patřil mojí pratetě. Donedávna ho měli pronajatý nějací manželé, kteří se tu o to moc nestarali. Chystám se ho opravit a prodat."

Po žádné renovaci nebo rekonstrukci však nebylo nikde ani stopy. V předsíni se na několika místech loupala tapeta a na lustru chyběla jedna žárovka.

Strike následoval Decimu do skromné kuchyňky se staromódním sporákem a opryskanou dlažbou, která působila dojmem, že se po ní chodí už stovky let. Dřevěný stůl obklopovaly různě velké židle. Strikovi padl zrak na notes vázaný v červené kůži a napadlo ho, jestli jeho hostitelka není aspirující básnířkou. To by ji v jeho očích posunulo ještě o příčku níž, než kdyby se pokoušela o keramiku.

„Než začneme," pronesla Decima a obrátila se ke Strikovi, „musíte mi něco slíbit."

„Jistě," přikývl.

Měla kulatý, poněkud plochý obličej, jemuž světlo ze staromódního lustru příliš nelichotilo. Kdyby o sebe víc dbala, mohla být snad i docela hezká, ale takto převažoval dojem nedbalého nezájmu o vlastní zevnějšek. Nijak se nesnažila zamaskovat fialové pytle pod očima ani výraznou růžovku na nose a tvářích.

„Informace o klientech držíte v tajnosti, je to tak?"

„Máme standardní smlouvu," odvětil Strike. Nebyl si jistý, na co přesně se ho ptá.

„Ano, já vím, že se podepisuje smlouva, o to mi nejde. *Nechci, aby se kdokoli dozvěděl, kde žiju.*"

„Nechápu, proč bych měl –"

„Chci, abyste mi slíbil, že nikomu neprozradíte, kde jsem."

„Jistě," zopakoval Strike. Tušil, že by stačilo málo, aby se Decima Mullinsová dala do křiku nebo (což byla po těch posledních deseti dnech ještě nepříjemnější vyhlídka) do pláče.

„Tak dobře," řekla. „Chcete kafe?"

„Moc rád, díky."

„Posaďte se."

Vykročila ke sporáku, na němž stála cínová konvice.

Židle pod Strikem vrzala, na neporušená okna bubnoval déšť a černé igelitové pytle, přilepené kobercovou páskou přes prasklé tabulky, šustily ve větru. Vypadalo to, že kromě nich dvou v domě nikdo není. Strike si povšiml, že Decimino pončo je místy ušpiněné, jako kdyby ho nosila už kdovíkolik dní. Vlasy na zátylku měla zacuchané.

Zatímco sledoval, jak se pachtí s vařením kávy, jak otevírá a zavírá skříňky, jako by neustále zapomínala, kde co je, a jak si pro sebe tiše mumlá, znovu si na ni poupravil názor. I po velmi krátké známosti dokázal obvykle s velkou přesností identifikovat tři druhy lidí: lháře, závisláky a duševně choré. Cosi mu našeptávalo, že Decima Mullinsová spadá do té třetí kate-

gorie, a i když by se tím vysvětloval její zanedbaný zevnějšek, valnou touhu přijmout její případ to v něm neprobouzelo.

Konečně donesla ke stolu dva hrnky kávy a džbánek s mlékem a posadila se. Bez zjevného důvodu to provedla nesmírně pomalu, jako by se bála, že by si příliš prudkým dosednutím na židli mohla ublížit.

„Tak," promluvil Strike, toužící mít tenhle rozhovor co nejdřív za sebou, a vytáhl si zápisník s propiskou, „když jste mi volala, povídala jste, že nutně potřebujete získat nějaký důkaz."

„Ano, ale nejdřív vám musím říct něco jiného."

„Jistě," pronesl Strike potřetí a snažil se tvářit chápavě.

„Chtěla jsem vás, protože vím, že jste nejlepší," spustila Decima Mullinsová, „ale byla jsem na vážkách, protože máme společné známé."

„Opravdu?"

„Ano. Můj bratr je Valentine Longcaster. Vím, že se navzájem moc nemusíte."

Tahle informace Strika natolik zaskočila, že se chvíli nezmohl na slovo. Valentine, s nímž se v jednom období svého života příležitostně – pokaždé nerad – vídal, pracoval jako vizážista pro rozličné luxusní bohémské magazíny; byl to pohledný muž, který nosil dlouhou ofinu a výstředně se oblékal. Býval také jedním z nejbližších přátel zesnulé Charlotte Campbellové, Strikovy někdejší snoubenky, která před několika měsíci spáchala sebevraždu.

„Takže ‚Mullinsová' je…?"

„Příjmení po bývalém manželovi. Po dvacítce jsem byla nějakou dobu vdaná."

„Aha," přikývl Strike. „Rozumím."

Skutečně mu říká pravdu? Nevzpomínal si, že by se Valentine někdy o nějaké sestře zmiňoval, ale Strike mu vždycky věnoval jen minimum pozornosti. Pokud skutečně byli bratr a sestra, Strike asi neznal sourozence, kteří by si byli méně podobní – ačkoli to by v jistém smyslu hovořilo ve prospěch Decimina tvrzení: k Valentinově povaze by totiž přesně sedělo, že se existenci téhle podsaditě, umouněné ženy snažil ututlat, protože sám kladl obrovský důraz na dobrý vzhled a vkus.

„Je obzvlášť důležité, abyste o tom, kde jsem, neřekl právě Valentinovi, a… a neprozradil mu ani žádné jiné důvěrné informace," pokračovala Decima.

„Jistě," přisvědčil Strike počtvrté.

„A Sachu Legarda znáte taky, viďte?"

Strike začínal mít pocit, že se jeho osobní ďábel nejspíš rozhodl servírovat mu dnes jednu podpásovku za druhou, protože Sacha byl Charlottin nevlastní bratr.

„S ním jste taky příbuzná?"

„Ne," zavrtěla hlavou Decima, „ale je spojený s tím, co… co od vás chci vyšetřit. Každopádně Charlotte Campbellovou jsem prakticky neznala. Setkala jsem se s ní jen párkrát."

Někomu by její všední tón – vzhledem k Charlottině nedávné smrti ve vaně plné krve – mohl připadat necitlivý, Strike se však milerád obešel bez jakýchkoli osobních otázek i falešného soucitu, proto řekl:

„No dobře, a co kdybyste mi vysvětlila, co po mně vlastně chcete?"

„Potřebuju, abyste zjistil totožnost jisté mrtvoly," pronesla Decima a sledovala ho při tom se směsí ostražitosti a vzdoru.

„Mrtvoly," zopakoval Strike.

„Ano. Nejspíš jste o tom četl v novinách. Jde o toho muže, co ho v červnu našli v trezoru jednoho stříbrnictví."

Před pěti měsíci se Strike soustředil téměř výhradně na jistý komplikovaný případ, který jeho agentura vyšetřovala, a nezvládal věnovat pozornost prakticky ničemu jinému. Na tuhle konkrétní událost, jež nakrátko ovládla všechna média, si však vzpomínal.

„Aha. Jestli máme na mysli toho samého," podotkl, i když sám netušil proč (konečně, kolik mrtvých chlapů se v trezorech londýnských stříbrnictví průměrně za měsíc najde?), „tak policie jeho totožnost poměrně rychle odhalila."

„Ne, neodhalila," opáčila Decima tónem, který nepřipouštěl diskuzi.

„Já myslím," podotkl Strike, ačkoli ve skutečnosti chtěl říct: *Já si naprosto jasně vzpomínám*, „že to byl nějaký usvědčený zloděj, nebo ne?"

„Ne," zavrtěla hlavou Decima, „ten zloděj to nebyl. Ne na sto procent."

„Jsem si celkem jistý, že jsem to takhle četl," nedal se Strike a vytáhl z kapsy mobil. Probudila se v něm naděje, že by během deseti minut mohl být odsud, protože mu právě poskytla neprůstřelnou záminku, proč tenhle případ, o který beztak nestál, odmítnout. „Jo, vidíte?" Vyťukal do googlu několik slov. ‚… mrtvého muže, který se v průběhu dvou týdnů, kdy byl v Ramsayově stříbrnictví zaměstnán, vydával za Williama Wrighta, se nyní podařilo identifikovat jako osmadvacetiletého trestaného zloděje Jasona Knowlese z Haringey.'"

„Nebylo to stoprocentní," trvala na svém Decima. „Znám jednoho policistu a ten mi to potvrdil."

„Kterého policistu?" zajímal se Strike, protože měl zkušenosti s lidmi, kteří si na podporu svých bláznivých teorií vymýšleli fiktivní kontakty u policie.

„Sira Daniela Gayla. Je to bývalý komisař. Jeho dcera pro mě pracuje. Požádala jsem ji, jestli bych si se sirem Danielem mohla promluvit, a on se pak ptal nějakých lidí a sdělil mi, že policie nemá ověřenou DNA. Nikdy neprokázali, že to ten Knowles opravdu byl, ne jednoznačně."

„A proč vůbec chcete zjistit, co byl ten člověk zač?" zeptal se Strike.

„Prostě to potřebuju vědět," prohlásila Decima. Hlas se jí chvěl. „*Potřebuju.* Potřebuju to vědět."

Strike se napil kávy, aby získal trochu času na rozmyšlenou. Ohledně té mrtvoly v trezoru se mu vybavovalo několik zvláštností. Tělo bylo nahé a silně zohavené, což přirozeně přililo olej do ohně mediálního zájmu, potom ale policie oběť označila za násilného zločince a soucit i zájem veřejnosti citelně ochladl. V tisku se psalo, že Knowles v minulosti při loupeži ve stavební spořitelně tak surově zbil pokladní, že měla frakturu lebky a spustilo jí to epileptické záchvaty. Obecné mínění se přiklánělo k názoru, že i když to byl krutý konec, Jason Knowles si o něco takového beztak koledoval.

„Bojíte se, že to mohl být někdo, koho znáte?" zeptal se Strike.

„Ano. Myslím si… ne," zarazila se Decima, oči se jí zalily slzami a pak zaníceně pokračovala: „Já *vím*, že to byl on, a… potřebuju důkaz, protože… potřebuju důkaz. Prostě potřebuju, aby to někdo prokázal."

„Kdo přesně –“

„Byl to člověk, který mi byl velice blízký, a popis na něj naprosto přesně pasuje, všechno to sedí: to stříbro i to, že ho někdo z-zavraždil, protože zmizel přesně v tu samou dobu – byl to on. Vím, že to byl on.“

Prázdný dům, uslzená ženská: Strike měl pocit, že ho osud vrhl zpátky do téže situace, kterou právě prožil v Cornwallu, nebo spíš do jakési její bizarní variace. Protože ho nenapadalo, co jiného by měl udělat, otevřel si zápisník.

„No dobře, v čem se ten muž, kterého znáte, podobal té mrtvole?“

„Všechno jsem to sepsala,“ reagovala Decima okamžitě a natáhla se pro červený notes. Když jím začala listovat, Strike usoudil, že jde nejspíš o osobní deník. Decima vyhledala několik hustě popsaných stránek. „Mému příteli bylo dvacet šest – v novinách psali, že tělo patřilo muži mezi pětadvaceti a pětatřiceti. William Wright byl levák; stejně tak můj přítel. Mrtvola měla krevní skupinu A pozitivní – i to odpovídá. Zhruba metr sedmdesát – taky sedí. Wright přišel na pohovor devatenáctého května – ten den jsem svého přítele neviděla. Dvacátého prvního května se Wright nastěhoval do pronajatého bytu – to sedí, protože můj přítel se ten víkend stěhoval. Nabízela jsem mu, ať si odveze věci ke mně, ale nechtěl. Nechápala jsem, kam je dal. Určitě muselo jít o ten pronajatý byt.“

Strike chvíli přemýšlel, jestli by se následující otázka nedala formulovat nějak taktněji, ale nakonec řekl:

„Proč přesně by si váš přítel měnil jméno a šel pracovat do stříbrnictví?“

„Protože… to je složité.“

„Nahlásila jste, že ho pohřešujete?“

„Ano, samozřejmě, ale policii to nezajímá, prostě uvěřili tomu, co jim napovídala jeho tetička…“

Odmlčela se a pak s nádechem hysterie dodala:

„Podívejte se, já *vím*, že to byl on. *Vím to*, rozumíte?“

S tím, jak si Strikova agentura budovala renomé, do kanceláře psalo a volalo čím dál víc podobných lidí, kteří zoufale toužili detektivům sdělit, že je doma špehují domácí spotřebiče, že se ve Westminsteru schází satanský spolek nebo že mají vztah s nějakou celebritou, která kvůli působení zlovolných sil

nepochopitelně tají své skutečné city. Strike, Robin a jejich kolegové pro ně měli kódové označení: „Gatesheadi". Charakteristickými vlastnostmi takového Gatesheada bylo nějaké iracionální přesvědčení, odpor k rozumným otázkám a neschopnost vzít v úvahu jakékoli jiné vysvětlení jejich problému. Žena usazená naproti Strikovi momentálně projevovala naprosto typické příznaky.

„Zmínila jste, že pro vás pracuje dcera Daniela Gayla," řekl Strike v naději, že když zatahá za jinou nitku, možná se mu podaří celou věc rozplést. „Co přesně –"

„Mám restauraci," vysvětlila Decima. „Happy Carrot na Sloane Street. A ona je moje vrchní."

Strike do uvedeného podniku shodou okolností nedávno zavítal při sledování jistého nevěrného komerčního pilota a jeho milenky, proto věděl, že navzdory jménu „šťastná mrkev" nejde o veganskou kavárnu, ale o drahou a recenzenty velebenou restauraci využívající pouze bio suroviny. Pokud Decima nelhala o tom, že je Valentinova sestra, pak jistě netrpěla nedostatkem financí: Longcasterovi byli zámožná rodina a otec obou sourozenců, s nímž se Strike nikdy osobně nesetkal, ale věděl o něm víc, než mu bylo milé, vlastnil jeden z nejdražších soukromých klubů v Londýně. Rozhodl se zkusit další nit:

„Jak dobře jste znala toho muže, jehož mrtvola se podle vás našla v tom trezoru?"

„Hodně, hodně dobře," odpověděla Decima. „Byl –"

K Strikovu úžasu se najednou pod jejím ponče cosi zamlelo, jako by její prsa ožila vlastním životem. Pak se kuchyní rozlehlo tak pronikavé zavřeštění, že sebou Strike mimoděk cukl.

„Proboha!" zvolala v panice Decima a nemotorně vstala. „Doufala jsem, že vydrží spát…"

Začala se soukat z ponča, při čemž jí vlivem statické elektřiny zůstaly vlasy trčet do všech stran, a odhalila maličké mimino usazené do měkkého nosítka.

„Nesmíte o něm nikomu říct!" nakázala přes pronikavé vřískání zoufale Strikovi. *„Nesmíte nikomu říct, že mám dítě!"*

Strikův znepokojený výraz její paniku zjevně ještě prohloubil.

„Je můj! Můžu vám ukázat rodný list! Narodil se před třemi týdny! Ale nikdo o něm neví a nesmíte jim to říct!“

Robin si pro to svoje bolení v krku vybrala fakt ideální den, pomyslel si Strike, zatímco se Decima marně snažila vyprostit z postroje, kterým k sobě měla mimino přikurtované. Strike se nakonec zvedl a šel jí pomoct – hlavně proto, aby to vříškání přestalo. Podařilo se mu uvolnit sponu, do které se zamotala část ponča.

„Děkuju… asi má hlad… krmím ho sama…“

„Já počkám venku,“ nabídl okamžitě Strike, protože by si mnohem raději šel sednout do auta, než aby tu musel zůstat a dívat se.

„Ne, já… stačí, když se otočíte…“

Ochotně jí vyhověl a upřel zrak z okna, které nebylo zakryté igelitovými pytli.

Vříškání mimina zvolna utichlo. Strike slyšel šoupání židle a Decimino tiché zasténání. Snažil se nemyslet na to, co se za ním odehrává, a tiše se modlil, ať Decima nepatří k ženám, které bez rozpaků odhalují ňadra před cizími lidmi. Po chvíli, která se zdála mnohem delší než jen pár minut, roztřeseným hlasem pronesla:

„Tak. Už se můžete zase otočit.“

Natáhla si znovu poncho a skryla mimino před Strikovým zrakem. Když se posadil zpátky ke stolu, začala rozechvěle naléhat:

„Prosím, nesmíte nikomu říct, že ho mám. Nikdo to neví, jenom lidi v porodnici!“

Dokud se domníval, že tady žije sama, proti zachování jejího tajemství v podstatě nic neměl, i když choval podezření, že není duševně úplně v pořádku. Nejevila známky sebevražedných sklonů a měla rodinu; říkal si, že jestli se chce schovávat v téhle zděděné barabizně, jemu do toho nic není. Jenže teď zjistil, že je tu s ní novorozeně, a vůbec se mu nelíbila představa, že je kromě porodnice jediný, kdo ví o jeho existenci.

„Vy nemáte žádnou…“ Usilovně přemýšlel, kdo by tak mohl mít čerstvou rodičku na starost. „Pečovatelku nebo –“

„Žádnou nepotřebuju. *Nesmíte o Lionovi nikomu říct.* Musíte mi slíbit, že –“

Strike si byl poměrně jistý, že slyšel správně, a pokud svému synovi skutečně dala jméno „Lev“, detektivovy obavy ohledně svého duševního zdraví tím příliš nerozptýlila.

„Proč nechcete, aby někdo věděl, že máte dítě?“

Decima se dala do pláče. Když začalo být jasné, že se hned tak neutiší, rozhlédl se Strike po papírových utěrkách, a jelikož je nikde v kuchyni neviděl, vytáhl se na nohy a odbelhal se hledat toaleťák.

Vedle chodby objevil malou koupelnu. Splachovací nádržka se ovládala postaru řetízkem a na okně stál uschlý zelenec. Strike sundal z držáku celou roli toaletního papíru, vrátil se s ní do kuchyně a postavil ji před plačící Decimu. Ta se vzlykáním poděkovala, jednou rukou si utrhla několik čtverečků a Strike se posadil zpátky ke svému otevřenému zápisníku.

„Ten muž, kterého podle vás zabili v tom trezoru – je to otec vašeho dítěte?“ zeptal se.

Decima se rozvzlykala ještě hlasitěji a přitiskla si toaletní papír na oči. Strike si to vyložil jako „ano“.

„Neopustil mě!“

Už prozradila, že jejímu „příteli“ bylo šestadvacet, a ona sama vypadala na něco ke čtyřiceti. Strikova vlastní matka se vdala za muže o sedmnáct let mladšího, jehož zaviněním (jak Strike pevně věřil, byť soud se k jeho názoru nepřiklonil) později zemřela. Jeff Whittaker si Ledu Strikovou vzal pro peníze, a když zjistil, že jsou zabezpečené tak, že se k nim on nikdy nedostane, byl vzteky bez sebe. Následkem této zkušenosti Strike příliš nefandil mladším mužům, kteří se dali dohromady se starší bohatou ženou.

„Všichni říkají, že mě opustil!“ popotahovala Decima. „Valentine – ten se do mě a do Rupa hnusně navážel hned od začátku, a řekl mi: ‚Dávej si bacha, ať tě nezbouchne.‘ *Tohle mi vážně řekl!* A to už jsem byla těhotná! Měl vysloveně r-radost, když Rup zmizel! A t-táta povídal, že Rupovi jde jenom o prachy – *což není pravda!* Když jsme se seznámili, okamžitě jsme se do sebe zbláznili, vážně, nikdy jsem nic takového nezažila… Měla jsem pocit, jako kdybych ho znala odjakživa, a Rup říkal, že to c-cítí úplně stejně, opravdu

to říkal – prostě jsme si navzájem neuvěřitelně sedli! Skoro jako kdybychom se… já nevím, znali odněkud z dřívějška, jako kdybychom se znali –“ *neříkej v minulým životě* „– v minulém životě!“

„Takže se jmenuje Rupert?“ reagoval stručně Strike a znovu se chopil propisky.

„J-jo… Rupert Fleetwood.“ Decima se několikrát zhluboka nadechla, aby se trochu sebrala, a pak dodala: „Rupert Peter Bernard Christian Fleetwood… narodil se osmého března 1990 a v-vyrostl v Curychu.“

„Je Švýcar?“

„Ne… jeho teta se vdala za Švýcara a… když byly Rupovi dva… jeho rodiče ho tam vzali na n-návštěvu… a pak si jeho táta s mámou šli zalyžovat… a spadla lavina a z-zabilo je to… takže vyrůstal tam, u tety se strejdou. Ale Curych naprosto nenáviděl, vůbec tam nebyl šťastný, pořád se chtěl vrátit zpátky do Anglie, a když se k-konečně dostal do Londýna, tak mu Sacha – což je jeho bratranec – navrhl, ať zkusí pracovat v tátově klubu, protože můj táta je Rupův kmotr… a tak jsme se s-seznámili. Dělala jsem v té době n-napůl u táty, protože zrovna vyhodil šéfkuchaře…“

Informace, že Rupert je bratranec Sachy Legarda, což byl uznávaný, výjimečně pohledný herec, ještě posílila Strikovo podezření, že Ruperta Fleetwooda zajímaly spíš Deciminy peníze než ona sama. Jestli byl Sachovi aspoň trochu podobný, nepochybně si mohl vybírat z mladších, přitažlivějších žen.

„Jak dlouho jste byli s Rupertem spolu?“

„R-rok.“

„Věděl, že jste těhotná?“

„Ano a měl z toho strašnou radost, byl absolutně v sedmém nebi!“ vzlykla Decima. „Dostal se do nějakého problému a… byl hrozně hrdý, chtěl to všechno vyřešit sám… ale nikdy by mě nadobro neopustil, hrozně jsme se milovali… n-nikdo to nechápe!“

„Zmínila jste, že se stěhoval. Vy jste nebydleli spolu?“

„Pochopitelně jsme to plánovali, časem, ale potřeboval nejdřív něco vyřešit – snažil se mě chránit!“

„Chránit vás před čím?“

„Někdo po něm šel, jeden nebezpečný chlap!“

„Kdo to byl?“

„Drogový dealer! A navíc na něj můj t-táta… poslal na něj policii…“

„Proč na něj váš otec poslal policii?“

„Protože si Rup odnesl… ale já si stejně myslím, že na ni měl právo!“ vyhrkla Decima chraplavě.

„Právo na co?“

„Na… na tu stolní loď.“

„Stolní loď?“ Strike zvedl hlavu. O ničem podobném nikdy neslyšel.

„Je to taková velká stříbrná dekorace na stůl,“ vysvětila Decima a volnou rukou načrtla ve vzduchu asi půlmetrový předmět, „ze s-sedmnáctého století… ve tvaru lodi… Patřila Rupovým rodičům. T-táta hrával s Peterem Fleetwoodem vrhcáby, o peníze, a jednou večer se opili a táta na Peterovi vyhrál tuhle stolní loď…“

„Takže Rupert si myslel, že na ni má právo, protože kdysi patřila jeho rodičům?“

„Ano… ne… podívejte, prakticky hned po tom, co ji táta na Peterovi vyhrál, Peter s Veronikou zemřeli! Takže by člověk tak n-nějak očekával, že ji Rupovi vrátí, pokud ne tenkrát, když byl ještě kluk, tak aspoň teď, když tak nutně potřeboval peníze! Jenže on to n-neudělal – *pro vlastního kmotřence! Jak n-na něj m-mohl poslat policii?*“

Snadno, když mu šlohnul tu stříbrnou kocábku, pomyslel si Strike bez valného soucitu, ale nahlas řekl:

„A navíc po něm šel drogový dealer?“

„Ano, ale to byla čistě Zacova vina!“

„Kdo je Zac?“

„Rupův spolubydlící – ten se dal na drogy, na kokain! A šel po něm tenhle chlap, regulérní gangster, protože mu Zac nezaplatil, co slíbil, nebo tak nějak a Zac prásknul do bot a jeho rodiče mu sehnali nějakou práci v Keni! A Rup za něj musel zaplatit nájem a kauci a pak ten otřesný dealer začal kvůli Zacovu dluhu pronásledovat jeho a vyhrožovat mu –“

„Víte, jak se ten dealer jmenuje?“

„Říkali mu Dredge, ale nevím, jestli se tak jmenuje doopravdy. Doslova Rupovi vyhrožoval, že ho zabije, pokud mu nezaplatí, protože si myslel, že Rup má fůru peněz jako Zac, jenže on je neměl – ve svěřenském fondu mu nezůstalo skoro nic, sotva z toho zvládl poplatit všechny ty obří dluhy po Zacovi, protože jeho teta se strejdou skoro všechny peníze, co měl Rup po rodičích, použili na to, aby ho poslali na s-soukromou školu u Curychu, kterou absolutně nesnášel… a pak ho můj táta vyhodil z klubu – proto mu sebral tu stolní loď, protože už byl naprosto v koncích! Já jsem mu chtěla finančně pomoct, ale on to odmítl, protože věděl, že by pak lidi říkali, že je se mnou jenom kvůli p-prachům!“

Strike měl silné podezření, že se nedozvídá všechno. Fleetwoodovi zjevně nevadilo spáchat nestydatou krádež, takže se nezdálo pravděpodobné, že by odmítl půjčku nebo peněžitý dar od své přítelkyně. Strike si říkal, že mladík se mnohem spíš zdráhal jen naoko a Deciminu pomoc odmítal hlavně proto, aby zachoval iluzi, že ji miluje kvůli ní samé, přičemž předpokládal, že mu svoji nabídku bude vnucovat dál. Když ho nečekaně vzala za slovo, našel si jiný způsob, jak bohaté Longcasterovy připravit o peníze.

„Dobře,“ řekl detektiv a obrátil list v zápisníku. „Kdy jste Ruperta viděla naposledy?“

„V n-neděli patnáctého května,“ vypravila ze sebe Decima a znovu se natáhla po červeném deníku. „Uvařila jsem mu v-večeři. Měl vážně s-strach, že si ho najde Dredge, a taky si dělal hlavu s tím, že nemá práci, když jsme teď čekali dítě. Všechno to do sebe zapadá, vidíte?“ Zadívala se na Strika. „Určitě tu stolní loď odnesl do toho krámu, do Ramsayova stříbrnictví, jenže oni mu n-nemohli zaplatit, dokud nenajdou kupce! A pak se ve stříbrnictví uvolnilo místo a Rup ho v-vzal, čistě aby měl aspoň trochu peněz! Určitě si říkal, že až se loď prodá, zbaví se Dredge, bude moct přestat předstírat, že je William Wright, a vrátí se ke mně! Jenže Dredge ho nejspíš vystopoval a z-zabil ho!“

Strike se ještě nikdy nesetkal s tím, aby si někdo přál prokázat, že jeho milovaná osoba je mrtvá, a ne živá. Soudil, že jde o extrémní verzi jevu, který sám velmi dobře znal: žena si zatvrzele odmítá připustit, že její partner ve skutečnosti není tím, za koho ho ona považovala.

„Kdy jste s Rupertem naposledy mluvila?“

„Dvaadvacátého k-května… volal mi. Ten víkend se stěhoval, takže neměl moc času… Já… my…“

Znovu se rozvzlykala. Strike se napil už vystydlé kávy. Nakonec Decima pokračovala:

„Pohádali jsme se. Chtěla jsem, aby tu loď tátovi p-prostě vrátil, ale on to odmítl, což se mu vůbec nepodobalo, normálně se takhle vůbec nechoval – jenom mi řekl, že je jeho a že si ji nechá! Čili vidíte,“ zasténala, „je to vlastně moje vina, že se to stalo! Je to moje vina, že šel do Ramsayova stříbrnictví! Myslel si, že nemá nikoho na svojí straně, byl zoufalý… a pak ho tam z-zabili! Nedalo se mu dovolat, přestal psát na sociální sítě – vypravila jsem se na policii, byla jsem úplně šílená obavami, a oni mě nechali několik týdnů čekat! A když se mi nakonec ozvali, tvrdili mi, že R-Rup je v New Yorku, což je naprosto absurdní, *protože tam není, vím to!*“

„Proč si policie myslí, že je v New Yorku?“

„Uvěřili to jeho tetě! Ta jim n-namluvila, že jí Rup volal pětadvacátého května a řekl jí, že tam sehnal práci, ale to je absurdní, nikoho v New Yorku nezná, co by tam dělal?“

„Jak se ta Rupertova teta jmenuje?“

„Anjelica Wallnerová. Je to příšerná ženská a Rup ji nemůže vystát! Proto je to tak absurdní – zrovna jí by neřekl vůbec nic!“

„A vy jste s paní Wallnerovou mluvila?“

„Ano, ale jen na mě ječela: ‚Je v Americe!‘ a ať prý ji p-přestanu otravovat! Rup… no, nikdy jí nepověděl, že jsme spolu… ona totiž nějak nesnáší mého tátu…“

„Co ostatní Rupertovi příbuzní? Přátelé?“

„Od dvaadvacátého května ho neviděl vůbec nikdo! Sacha už mi ani nezvedá telefon! Řekl mi jenom: ‚Jestli Anjelica tvrdí, že je v New Yorku, tak tam je!‘ *Nikdo to nebere vážně!* Rupův kámoš Albie povídal, že si Rup někam odjel ‚vyčistit hlavu‘, ale teď už mi nezvedá telefon ani on! Sacha se odmítá se mnou bavit… Valentine na mě byl kvůli Rupovi hnusný od samého začátku, takže jsem nakonec odjela sem, abych porodila v klidu… Potřebuju, aby

Lion věděl, že jeho táta odešel jenom proto, aby se pokusil něco napravit, že neměl v plánu opustit nás navždycky! Potřebuju mít důkaz! Potom budu moct Rupa náležitě pohřbít… a aspoň budu moct navštěvovat jeho hrob. Takhle nevydržím žít – *potřebuju, abyste prokázal, že v tom trezoru byl vážně Rup!*" zaskučela Decima Mullinsová s opuchlýma a zarudlýma očima a s čerstvě narozeným dítětem svého dlouhoprstého přítele pod špinavým ponč em.

3

Příliš náhle zvěstuješ takovou ztrátu.

Matthew Arnold
Meropé: tragédie

Robin Ellacottová svému detektivnímu partnerovi ohledně horečky a bolesti v krku lhala. Ve skutečnosti právě ležela v nemocnici na morfiové kapačce a byla pevně rozhodnutá udělat maximum pro to, aby se o jejím stavu dozvědělo co nejméně lidí.

Předešlého odpoledne, právě když v rámci sledování přecházela halu nádraží Victoria, ucítila bolest tak náhlou, jako by se jí do pravého boku zabodl rozžhavený nůž. Podlomila se jí kolena a Robin začala zvracet. Na pomoc jí přispěchaly dvě ženy středního věku, které vyplašeně mumlaly cosi o prasklém slepém střevu a přivolaly nádražního zřízence. Robin se v pozoruhodně krátkém čase ocitla na nosítkách, na nichž ji vyvezli před nádražní budovu k přistavené sanitce. Jen nejasně si vybavovala tváře zdravotníků, další palčivou bolest a drkotání nosítek, jak s ní uháněli do nemocnice, potom ledový dotek ultrazvukové sondy na břiše a obličej anesteziložky zakrytý rouškou. Jasnější vzpomínky následovaly až po probuzení, kdy se dozvěděla, že prodělala mimoděložní těhotenství a praskl jí vejcovod.

Jakmile se dostala k mobilu, zavolala svému příteli, kriminálnímu vyšetřovateli Ryanu Murphymu, jenže ten byl v tu dobu na opačném konci Londýna a neměl reálnou šanci se k ní před skončením večerních návštěvních hodin dostat. Uprosila ho, ať zavolá Strikovi s onou výmluvou na horečku a bolest v krku a řekne mu, že nebude schopná jet s ním zítra do Kentu. Navíc svému

příteli – který byl tím, co se stalo, upřímně zděšený – dala jasně na srozuměnou, že se o ničem za žádných okolností nesmějí dozvědět její rodiče. Rozhodně v tuhle chvíli nepotřebovala, aby nad ní postávala máma a dávala všechno za vinu její práci, což by určitě udělala, i když by to bylo krajně nespravedlivé.

Šok z nečekané hospitalizace i z toho, co k ní vedlo, byl natolik mocný, že se Robin ještě po čtyřiadvaceti hodinách nemohla zbavit pocitu, že se propadla nějakým portálem do cizí reality. Poslední noc skoro nespala, protože ji neustále budilo tiché sténání postarší ženy na vedlejším lůžku. Ráno ji převezli do čerstvě uvolněného pokoje, za což byla vděčná, ačkoli úplně nechápala, čím si to zasloužila – jen si povšimla, že ji jedna ze starších sester nejspíš lituje kvůli tomu, že ji nikdo nepřišel navštívit.

Přestože byla kvůli nevyspalosti a účinkům morfia značně otupělá, strávila velkou část dopoledne tím, že se v duchu probírala vzpomínkami, aby zjistila, kdy přesně – vzhledem k přibližnému datu početí, které jí sdělil chirurg – došlo k selhání antikoncepce. Nakonec se jí to s poměrně velkou jistotou podařilo vydedukovat a děsila se odpoledne, kdy dorazí Murphy a ona si s ním o tom bude muset promluvit. Především však cítila obrovskou provinilost, že o své tělo nedbala lépe, a že si tak sama přivodila katastrofu, které se podle jejího přesvědčení jistě dalo předejít.

Ležela pod oknem a sledovala hejno špačků přelévající se po olověném nebi, když vtom se jí rozezvonil mobil. Vzala ho do ruky a uviděla, že volá máma. Nebyla schopná s ní teď mluvit, a tak nechala telefon vyzvánět. Linda to vzdala přesně v okamžiku, kdy se otevřely dveře Robinina pokoje. Ohlédla se a spatřila širokou, bodrou tvář svého chirurga, doktora Butlera.

„Pěkné odpoledne," pozdravil s úsměvem.

„Dobrý den," řekla Robin.

„Tak jak se cítíme?" zeptal se, vzal si její kartu zavěšenou na konci lůžka a krátce po ní přejel pohledem.

„Dobře," odpověděla Robin a sledovala, jak si doktor Butler bere židli a sedá si.

„Bolesti nemáte?"

„Ne."

„Výborně. Mno… věděla jste, že jste těhotná?“

„Ne,“ řekla Robin, a protože nechtěla působit hloupě, dodala: „Musela jsem na nějakou dobu vysadit prášky, ale používáme kondomy. Asi se některý protrhl a my si toho nevšimli.“

„Takže docela šok?“ nadhodil doktor Butler.

„To ano,“ přisvědčila se zdvořilou zdrženlivostí.

„Inu, jak už jsem vám říkal včera, nedalo se dělat nic jiného než ten roztržený vejcovod odstranit. Měla jste ohromné štěstí, že jste se sem dostala tak rychle, protože vám mohlo jít o život. Ale je tu bohužel jeden problém, o kterém asi zatím nevíte.“ Teď už se doktor Butler neusmíval.

„Jaký?“ zeptala se Robin.

„Když jsme ten vejcovod vyoperovali, všimli jsme si, že je výrazně zjizvený. Zběžně jsme prohlédli i druhý a vypadá úplně stejně.“

„Aha,“ hlesla Robin.

„Neměla jste někdy diagnostikován hluboký pánevní zánět?“

„Ne.“

„Nevíte o tom, že byste někdy měla chlamydie?“

Osten hrůzy sice otupilo morfium, ale Robin ho stejně cítila.

„Ano – když mi bylo devatenáct, ale dali mi antibiotika.“

„Aha,“ pronesl doktor Butler a pomalu přikývl. „No, vypadá to, že antibiotika nezabrala. To se může stát. Přetrvaly příznaky i nadále?“

„Neřekla bych,“ odpověděla Robin. Jistě, po tom znásilnění, které ukončilo její studia na univerzitě, mívala ještě řadu měsíců bolesti, ale myslela si, že jsou psychosomatického původu. Rozhodně v té době netoužila po dalších intimních tělesných prohlídkách. „Ne, připadalo mi, že odezněly.“

„Inu, příznaky bývají různé, některé člověk snadno přehlédne. Vzpomenete si, po jaké době jste brala antibiotika znovu?“

„Myslím… asi o rok později,“ podařilo se jí vydolovat z paměti. „Měla jsem streptokokovou angínu. Na tu mi je předepsali.“

„Aha, dobře, tak ty zřejmě zabraly, protože momentálně žádnou infekci nemáte. Bohužel chlamydie stačily napáchat značné škody. Obávám se, že nejspíš nebudete schopná otěhotnět přirozenou cestou.“

Robin na něj jen mlčky zírala. Asi nabyl dojmu, že mu neporozuměla, protože pokračoval:

„Embryo se totiž nedokázalo dostat přes tu zjizvenou tkáň, proto zůstalo ve vaječníku a roztrhlo ho. A jak jsem říkal, na druhé straně to není o nic lepší."

„Aha," hlesla Robin.

„Kolik vám je?" zeptal se a pohlédl znovu na její kartu.

„Třicet dva."

„No, vaječníky jsou naprosto zdravé. Ale pokud plánujete děti, doporučil bych vám dát si co nejdříve zmrazit vajíčka. Umělé oplodnění je pro vás určitě nejlepší cesta."

„Dobře."

„A měla byste od nynějška opravdu pozorně dbát na antikoncepci. Pokud byste náhodou otěhotněla znovu, je tu vysoké riziko, že by se totéž mohlo stát i ve druhém vejcovodu."

„Dám si pozor," slíbila Robin.

„Dobře."

Doktor Butler vstal a vrátil její kartu na pelest lůžka.

„Dnes si vás tu ještě necháme, ale pokud vám bude dobře, myslím, že zítra byste mohla domů."

„Skvělé," řekla Robin. „Děkuju."

Lékař odešel.

Robin se obrátila zpátky k oknu, ale špačci mezitím odlétli; olověné nebe bylo prázdné. Stejně prázdno měla i v hlavě. Nedokázala by říct, co přesně právě cítí. Byla dočista ochromená.

Samozřejmě že měla prášky zase začít brát. Vysadila je kvůli těm čtyřem měsícům v sektě, kde byla veškerá antikoncepce zakázaná. O dopadech jejího tajného vyšetřování Univerzální humanitární církve se veřejnost dozvídala v novinách a na televizních obrazovkách ještě v těchto dnech. Kriminalisté už vyzvedli všechna těla pohřbená v neoznačených hrobech na pozemcích, kde sekta od svého vzniku fungovala; její zakladatelé, manželé Waceovi, byli ve vazbě, stejně jako celé nejvyšší vedení UHC, a policie pracovala na

rozkrytí organizovaného obchodu s malými dětmi a vypátrání všech obětí. Podporovatelé církve z řad celebrit se s různou mírou úspěšnosti snažili tvářit, že s celou věcí nemají nic společného; po jistém slavném spisovateli jako by se slehla zem, zatímco mladá herečka, o níž se rozkřiklo, že byla jednou ze „spirituálních manželek" vůdce sekty, přišla o roli v novém filmu.

O příspěvku detektivní agentury Strike a Ellacottová k rozbití sekty se příliš nešířila ani policie, ani agentura sama. Robin podala obsáhlou, podrobnou výpověď o všem, čeho byla na Chapmanově farmě svědkem, a k její nesmírné úlevě jí bylo sděleno, že u soudu nebude její svědectví třeba. Veřejné odhalení praktik UHC, včetně zinscenovaných nadpřirozených jevů, otrocké práce na pozemcích a vymývání mozků, přimělo k výpovědím stovky bývalých členů. UHC celá desetiletí využívala svých peněz a vlivu k umlčování všech kritiků; teď se každých pár dní objevil v televizi nebo na internetu nový rozhovor s někým, komu sekta nějakým způsobem ublížila. Pouhé dva měsíce po policejní razii na Chapmanově farmě vyšly první paměti jistého bývalého člena a vyšvihly se rovnou na čelo žebříčku bestsellerů.

Tohle všechno nepochybně mělo přinášet Robin uspokojení a skutečně cítila ohromnou úlevu, že se takzvaná církev z tohoto úderu už nevzpamatuje, zároveň na ni však měl neustálý mediální zájem o tuto kauzu mnohem traumatičtější účinky, než by se nadála. Byla by raději, kdyby jí nikdo nepřipomínal relaxační pokoje, kde členové sekty prokazovali svoji spirituální čistotu tím, že měli nechráněný pohlavní styk s kýmkoli, kdo o to požádal; stejně tak by ráda navždy vytěsnila z paměti veškeré vzpomínky na pětiúhelníkový chrám, kde ji málem utopili; rozhodně by jí nevadilo už nikdy nespatřit ty temné lesy, jejichž fotografie se opakovaně objevovaly v novinách.

A všechny stopy toho, čím agentura k pádu církve přispěla, se samozřejmě vymazat nedaly. Přestože se o dění na Chapmanově farmě provalilo tolik morbidních podrobností, že měli novináři materiál na několik měsíců, a nikdo kromě samotných účastníků vyšetřování netušil, čím konkrétně si Robin prošla, stejně do kanceláře agentury každou chvíli volal někdo od tisku a v některých reportážích její jméno i jméno agentury přece jen zaznělo. Jeden průbojný mladý reportér se snažil vypáčit z Robin komentář, kdykoli

se objevila na Denmark Street, až ho nakonec zapudila jedna z externích zaměstnankyň agentury, Midge, která mu doporučila, ať kouká táhnout, protože „z ní stejně nic nevydoluješ, ty šmejde".

Robin v průběhu toho všeho normálně pracovala, pevně rozhodnutá nikomu nepřiznat, jakou úzkost v ní celá ta situace probouzí. Z vlastní vůle si dopřála jen týden volna, aby se po těch měsících nepřetržitého, silně stresujícího vyšetřování dala do kupy, sama však cítila, že po duševní stránce ještě zdaleka není v pořádku, proto si nechtěla nakládat hormony navíc. Antikoncepční pilulky tedy zatím zůstaly v nočním stolku, ale než se rozhodla, že se dočasně spolehne na kondomy (protože čistě na náhodě to nechávat nechtěla), vyhledala si pro jistotu jejich účinnost, a ta měla při správném použití být devadesát osm procent.

Při správném použití.

Rozezvonil se jí mobil. Natáhla se pro něj a uviděla, že volá Strike. Pohlédla k proskleným dveřím, aby se ujistila, že k ní právě nejde nikdo na kontrolu, a protože nechtěla přijít o příležitost myslet chvíli na něco jiného než na vejcovody, rozhodla se to risknout a hovor přijala.

4

Postačujícím důvodem k vyloučení kteréhokoli muže ze společnosti zednářské by mělo být, že není nestranný a velkomyslný, ať už v činech, nebo v názorech na druhé a ve svých výkladech jejich jednání.

Albert Pike
Liturgie starého a přijatého skotského ritu svobodných zednářů

„Ahoj," pozdravil Strike. „Co krk? Můžeš mluvit? Jestli ne, pošlu ti potom e-mail."

„Můžu mluvit," odpověděla Robin. Trochu chraptěla, protože nemocniční pokoj byl poměrně přetopený, což teď pěkně souznělo s její krycí historkou. „Vážně mě mrzí, že jsem tě nemohla odvézt. Kde jsi?"

„Parkuju před místní hospodou," řekl Strike se zrakem upřeným na dešťové kapky pleskající na čelní sklo. „Právě jsem odjel od Decimy Mullinsový."

„Jaká byla?"

„To je na delší povídání. Chci slyšet tvůj názor."

Vylíčil jí průběh rozhovoru, který právě absolvoval, a vysvětlil Deciminu teorii, že její přítel byl onou mrtvolou nalezenou v trezoru jistého stříbrnictví v Holbornu.

„Proboha," vydechla Robin, když Strike domluvil. „Chudák ženská. Takže pro ni máme Ruperta Fleetwooda vystopovat?"

„Ne."

„Cože?“

„Dala mi naprosto jasně najevo, že si nepřeje najít ho živýho. Kdykoli jsem se pokusil naznačit, že možná prostě zdrhl kvůli všem těm problémům, co si nadělal, začala se hroutit. Ta ženská je jasnej Gateshead. Buďto máme identifikovat to tělo, nebo nic.“

„Pověz mi něco víc o tý vraždě v tom stříbrnictví,“ požádala Robin. V červnu byla v utajení na Chapmanově farmě a neměla přístup ke zprávám, takže o tomhle případu nikdy neslyšela.

„Ramsayovo stříbrnictví zaměstnalo prodavače, co si říkal William Wright. Jenže tam pracoval jen čtrnáct dní a pak ho našli mrtvýho v trezoru. Podle policie se vrátil v noci s komplicema, aby to tam vybílili, ale vypukla hádka a oni ho zabili. Vzpomínám si, že když jsem to četl, přišlo mi to kapku přitažený za vlasy –“

„V čem?“ skočila mu do řeči Robin.

„No, při vloupačce hraje obyčejně velkou roli rychlost, že jo? Jestli se dokázali dostat do trezoru, čekal bych, že budou dost inteligentní na to, aby se uprostřed akce neservali. Ale tu noc vážně zmizela spousta cennýho stříbra, takže se těžko hledá lepší vysvětlení, než že se loupež zvrtla a neplánovaně skončila Wrightovou smrtí. Než se podařilo zjistit totožnost mrtvoly, hodně se o tom psalo, protože tělo někdo hnusně zohavil – podle policie proto, aby znemožnil jeho identifikaci – a ten obchod se specializuje na zednářský předměty a nachází se hned vedle Převeliký lóže vší Anglie, nebo jak tomu říkají –“

„Konspirační teorie?“

„Těch bylo jako máku, ale jakmile noviny zjistily, že o žádnou zednářskou rituální vraždu nešlo, ztratily zájem.“

„A ta mrtvola jednoznačně patřila tomu zloději?“

„No,“ pronesl zdráhavě Strike, „Mullinsová tvrdí, že identifikace mrtvoly úplně jednoznačná nebyla, a snad by i mohla mít pravdu, protože jsem se právě díval a ten chlápek, co vyšetřování vedl, ve všech zdrojích, kde ho přímo citujou, uvádí, že je to ‚s devětadevadesátiprocentní pravděpodobností Jason Knowles‘, ale zároveň žádá o další informace. Zkusil jsem to zběžně progoog-

lovat a nic lepšího s novějším datem jsem nenašel, nikdo nepřišel s žádným ‚tak to máme potvrzeno přes DNA' nebo ‚prokázali jsme to bez nejmenší pochyby' – navíc nedopadli vraha ani nenašli to stříbro. A ten policejní komisař v penzi, co ho Decima údajně zná, sir Daniel Gayle, vážně existuje.

Nic z toho ale neznamená, že v tom trezoru byl Fleetwood. Celou tu svoji historku postavila na tom, že měl na prodej tu starou stříbrnou loď, jenže k tomu, aby tahle teorie byla pravdivá, by ten dealer, co Fleetwoodovi vyhrožoval smrtí, pokud mu nesplatí dluh po spolubydlícím, musel Fleetwooda vystopovat až do toho krámu, kde se vydával za Wrighta, vniknout tam v noci s partou kámošů, otevřít trezor, zavraždit Fleetwooda, kterej tam shodou okolností v jednu ráno byl, rozporcovat jeho tělo, vynosit to stříbro, znovu na trezoru nastavit alarm, opustit krám a zamknout za sebou, aniž by po sobě zanechali jedinou stopu, a pak se s obřím pytlem plným zednářských svícnů nebo čeho zdejchnout. A myslím, že mi dáš za pravdu, že kdyby všechno tohle zvládl, nepotřeboval by zpátky ty prachy, protože by měl schopnosti jako Aladinův džin."

Robin se zasmála, ale hned vyjekla bolestí, protože ucítila ostré bodnutí v místě, kde ji operovali.

„Je ti něco?" zeptal se Strike.

„Nic, jenom ten krk."

„Osobně si myslím, že se ta jeho švýcarská tetička doslechla, že je se ženskou, co si potrpí na zajíčky, a zatahala za nitky, aby ho od ní odlákala, takže Fleetwood je teď přesně tam, kde ona tvrdí: v New Yorku."

„Jak to myslíš, že si ‚potrpí na zajíčky'?"

„Decimě je osmatřicet. Před chvílí jsem si ji googloval."

„Vyšetřovali jsme už docela dost chlapů, co měli o dvacet let mladší manželky, nebo ne?" opáčila Robin poněkud chladně.

Strike si příliš pozdě vzpomněl, že by před Robin ve svém vlastním zájmu neměl naznačovat, že na větším věkovém rozdílu mezi romantickými partnery je cokoli divného.

„Já jen… není to úplně taková osmatřicítka, co by po ní normální šestadvacátník ihned vyjel."

„No, jestli je vážně v New Yorku, neměl by asi být problém to prokázat."

„Až na to, že ona nechce, abychom to prokázali. Bude mnohem radši věřit, že je po smrti, než že ji opustil. To dítě pojmenovala Lion," dodal Strike mimochodem.

„Jako ‚Lev'?" reagovala s úsměvem Robin. Naprosto přesně věděla, jak absurdní Strikovi takové jméno připadá.

„Jo."

„Spousta nóbl lidí dává dětem bizarní jména," podotkla.

„Anebo cvoků," odvětil Strike. „Každopádně chci slyšet tvůj názor, protože mi přijde neetický brát od ní peníze."

„Jasně… jenže mi připadá, že prostě jen půjde za jinou agenturou."

„Jo, to půjde," souhlasil Strike, „a je to přesně ten typ případu, kde můžeš klienta vyždímat do poslední pence, pokud nemáš svědomí."

Na chvíli se rozhostilo ticho, během něhož Robin zírala na strop nemocničního pokoje a Strike sledoval, jak se vydechnutý aerosol z e-cigarety rozlévá po deštěm smáčeném čelním skle.

„Já si říkám," pronesl nakonec Strike, „že bych mohl zkusit pár svých kontaktů u policie, jestli z někoho nedostanu, jak moc jsou si jistí, že ta mrtvola vážně patřila Knowlesovi. Jestli se od posledních zpráv v médiích posunuli na sto procent, povím Decimě úplně zadarmo, že to Fleetwood nebyl, a holt se bude muset nějak srovnat s realitou."

„A jestli je to pořád devětadevadesát procent?" zeptala se Robin a zároveň se na telefonu mrkla na čas, protože návštěvní hodina se kvapem blížila.

„No," zaváhal Strike, jehož pátrání na googlu potvrdilo, že Decima je skutečně osobou, za kterou se vydává, „pak bychom to asi vzít mohli, čistě abychom ji probrali z těch jejích halucinací a aby z ní nikdo netahal prachy nadarmo, ale v zájmu upřímnosti bych měl dodat, že ona i Fleetwood jsou oba příbuzní lidí, se kterýma bych docela rád nadosmrti nepřišel znovu do styku."

„Koho?"

„Valentina Longcastera a Sachy Legarda."

„Sachy Legarda, toho herce?" podivila se Robin. „Proč bys… Jo aha."

Vlivem morfia chviličku trvalo, než jí to došlo.

„Přesně tak," řekl Strike. „Sacha je Rupertův bratranec a Valentine je Decimin bratr – a byl to jeden z Charlottiných nejbližších přátel."

Oběma rázem vytanul na mysli onen okamžik, kdy mezi nimi jméno někdejší Strikovy snoubenky padlo naposledy. Došlo k tomu více než před měsícem, když Strike Robin sdělil, že si Charlotte byla jistá, že je do své detektivní partnerky zamilovaný. Navzdory morfiu teď Robin cítila zvláštní směs očekávání a paniky. Strike už otevřel ústa, aby pokračoval, když vtom Robin náhle vyhrkla:

„Striku, hrozně mě to mrzí, ale budu muset jít."

Nečekala na jeho odpověď a hovor ukončila.

5

Leč, příteli můj, zhroutil se dům,
který nikdo znovu nepostaví…

A. E. Housman
XVIII, Poslední básně

Robin právě skleněným panelem ve dveřích zahlédla na chodbě procházet návštěvníky a skutečně – už tu byl i její přítel, vysoký, pohledný, s extrémně nervózním výrazem a s kyticí růží, několika časopisy a velkou bonboniérou v ruce.

„Panebože, Robin," vypravil ze sebe, jakmile mu padl zrak na kapačku a nemocniční úbor.

„To nic," řekla. „Jsem v pořádku."

Murphy odložil dary a sklonil se k ní, aby ji velice zlehka objal.

„Jsem v pořádku," zopakovala Robin, přestože ji pouhé zvednutí paží, aby ho mohla také obejmout, zabolelo.

Murphy si k jejímu lůžku přitáhl židli.

„Pověz mi, co říkal doktor."

Robin vyplašeně zjistila, že se jí zničehonic v hrdle vzpříčil veliký knedlík. Od chvíle, kdy ji do nemocnice přivezli, nebrečela a nechtěla brečet ani teď, jenže cítila, že jakmile ty věci, které jí před chvílí sdělil chirurg, vysloví nahlas sama, stanou se najednou skutečností, a nikoli jen zvláštní mezihrou, kterou by nejspíš byla napůl schopná pokládat za zlý sen.

Podařilo se jí bez jediné slzy Murphymu vypovědět to hlavní, co se dozvěděla, a v duchu se nenáviděla za to, jak sprostě a ostudně si připadá,

když má někomu vykládat o infekci, která jí bez jejího vědomí tiše ničila vejcovody. Murphy chvíli seděl s obličejem zabořeným v dlaních.

„Do prdele," hlesl. „Nejspíš se… nejspíš se protrhl kondom."

„Jo," přikývla Robin. „Nebo nějak sklouzl. Nebo něco."

Pohlédl na ni.

„Ty si myslíš, že k tomu došlo ten večer, co jsme se pohádali."

„Byl to ten večer," potvrdila se staženým hrdlem. „Podle dat – jindy než ten večer se to stát nemohlo."

„A pořád si myslíš, že jsem tehdy pil?" zeptal se šeptem.

„Ne, samozřejmě že ne," odpověděla Robin rychle. „Vím, že to byla nehoda."

Toho večera dorazil Murphy k Robin domů pozdě, napjatý a úsečný. Řešil v práci jeden ošklivý případ (kterého se nezbavil dodneška). Do přestřelky ve východním Londýně, při níž šlo podle všeho o vyřizování účtů mezi gangy, se připletli dva malí kluci: ten šestiletý přišel o život, jeho devítiletý bratr o zrak. Metropolitní policie neměla žádné stopy a tisk nevybíravě kritizoval způsob, jakým vyšetřování vede.

Murphy tehdy nebyl při milování ani tak hrubý, jako spíš nemotorný. Když se od ní odtáhl, zeptala se ho, jestli je kondom neporušený, protože měla obavy, a on řekl: „Jo, je v pohodě, koukal jsem na něj, je v pohodě," ale bylo znát, že se mu plete jazyk. Zkusila se opatrně zeptat, jestli pil, načež vyléčený alkoholik Murphy vybuchl tak, jak to u něj ještě nezažila. Rozkřikl se, že jestli mu snad není úplně dokonale rozumět, je to proto, že je absolutně vyždímanej. Na co si to tady sakra hraje, že se ho bude vyptávat, jestli zase nechlastá? To sakra chlap nemá právo přijít z práce utahanej? Potom se oblékl a odešel.

O tři čtvrtě hodiny později se vrátil a kajícně se jí omluvil. Vysvětlil, že mu její otázka připomněla jeho bývalou ženu, která odmítala uvěřit, že by byl schopný zůstat střízlivý, i když právě opravdu abstinoval. Jeho vysvětlení působilo přesvědčivě, žádný alkohol z něj cítit nebyl a Robin se za svoji nedůvěru zastyděla. Když se před časem vrátila z té práce v utajení a byla fyzicky i emocionálně úplně na dně, měl pro ni její přítel naprosté pochopení a plně ji podporoval, a ona se teď cítila hrozně provinile, že se

sama nedokáže chovat stejně ohleduplně ve chvíli, kdy si těžkým pracovním obdobím prochází pro změnu on.

Během uplynulých čtyřiadvaceti hodin o samotě v nemocnici přemýšlela i o tom, že si tehdy druhý den měla dojít koupit nouzovou antikoncepční pilulku, jenže si říkala, že její obavy ohledně kondomu jsou stejně neopodstatněné jako podezření, že Murphy pil. Navíc potřebovala vstát brzy, protože ji čekalo sledování. Díkybohu se její matka snad nikdy nedozví, že dala přednost práci před vlastním zdravím… díkybohu se to snad nedozví vůbec nikdo…

„Vážně jsem si myslel, že je ten kondom v pořádku," vypravil ze sebe Murphy. „Přísahám."

„Já vím," řekla Robin a vzala ho za ruku. „Zvorali jsme to oba. Měla jsem si dojít koupit nouzovou antikoncepci, jsem blbá, že jsem to neudělala. Ale začnu zase brát prášky, protože jak jsem… jak jsem říkala, podle chirurga je vysoká pravděpodobnost…"

Zlomil se jí hlas. Murphy ji chtěl znovu obejmout, ale zarazila ho.

„Promiň – všechno mě bolí…"

Podal jí papírové kapesníky, pak ji znovu vzal za ruku.

„Díky za tu kytici, je krásná," řekla Robin, když se vysmrkala.

„Kdy tě pustí domů?"

„Zítra."

„Fakt, tak brzo?"

„Copak, chtěl sis ode mě dát delší pauzu?" opáčila a přinutila se k úsměvu.

„Ne, ale mám být… zkusím zjistit, jestli bych si nemohl vzít volno –"

„To je v pohodě, Ryane, pojedu taxíkem. Dělali to laparoskopicky, o nic nejde. Dokonce tu ani nemám tašku s věcmi."

„Ale budeš potřebovat pomoct doma. Co kdybych zavolal vašim –"

„*Ne,* "zarazila ho Robin rázně. „Kdyby sem přijeli a začali mě zase obskakovat, tak se z toho zblázním. Vážně, Ryane. Slib mi, že jim nic neřekneš."

„No dobře," souhlasil neochotně, „ale stejně si myslím –"

„Objednám si jídlo domů, lehnu si na gauč a budu koukat na televizi," řekla Robin. „Nikoho u sebe nepotřebuju – kromě tebe, samozřejmě," dodala.

6

Zármutek ze ztráty našich milovaných je přirozený a správný. Netruchlíme však jen nad smrtí přítele a patrona, ale také nad ztrátou Pravého slova, o které jsme jeho smrtí připraveni a které musíme od nynějška hledat, dokud není znovu nalezeno.

Albert Pike
Liturgie starého a přijatého skotského ritu svobodných zednářů

Protože se Strike vrátil v sobotu odpoledne, proudila po Denmark Street spousta lidí, kteří vyrazili po nákupech. Když kulhal kolem důvěrně známých obchodů s kytarami a gramodeskami, ještě unavenější, rozlámanější a deprimovanější, než odsud ráno odjížděl, uslyšel z jedněch otevřených dveří úvodní akordy „House of the Rising Sun". Navzdory celkově mizerné náladě ho to na okamžik pobavilo: majitel daného obchodu mu totiž jednou povídal, že kdykoli před ním někdo tenhle motiv zahraje, automaticky mu na každou kytaru, kterou by si u něj dotyčný chtěl koupit, přirazí sto liber.

Strike s obtížemi vystoupal po schodech, odemkl dveře svého prázdného pracoviště, udělal si hrnek čaje tmavého jako dehet a pak si do vnitřní kanceláře odnesl hromádku složek, aby se seznámil se vším, co se za těch deset dní, které strávil v Cornwallu, událo. Ale než se do toho pustil, znovu si zadal do googlu Decimu Mullinsovou a pomalu si prohlížel výsledky vyhledávání, až narazil na její fotku v bílé kuchařské zástěře a čepici, umístěnou na

stránkách restaurace Happy Carrot. Vypadala tu mnohem mladší a docela jí to slušelo, vlasy měla stažené do drdolu a ve tvářích dolíčky.

S určitou dávkou masochismu potom zadal do vyhledávače Valentina Longcastera, načež ho google zahrnul bezpočtem fotografií, na nichž byl Valentine společně s Charlotte: klopýtali spolu ven z klubů, účastnili se večírků na vernisážích a premiérách, Charlotte temně krásná, Valentine nafintěný, a oba se všude usmívali od ucha k uchu nebo řičeli smíchy.

Charlotte a Valentine byli víc než jen přátelé. Ke svému ohromnému pobavení bývali v dětství nevlastními sourozenci. Charlottina matka Tara se totiž vdala za Valentinina otce Dina a vydrželi spolu dva roky plné hádek a jízlivostí – jejich děti však pod jednou střechou nikdy nežily, protože Valentina (a nejspíš i Decimu) jejich vlastní matka odvezla do Los Angeles, kde si po Dinovi našla nějakého skladatele filmové hudby.

V době, kdy se Strike s Tarou znával, často v opilosti dlouze mlela o „tom hajzlovi Longcasterovi". Strike choval podezření, že se Charlotte v dospělosti začala s Longcasterem přátelit alespoň částečně ze vzdoru k nenáviděné matce, ačkoli se nedalo popřít, že spolu s Valentinem skutečně měli hodně společného: kousavý smysl pro humor, lásku ke kokainu, nekonečné tažení za rozptýlením a dramaty a opovržení ke všemu úctyhodně nudnému.

Prohlížení těch fotek přinášelo Strikovi přesný opak radosti, ale pokračoval dál a zastavil se u jednoho snímku, na němž po Charlottině boku stál kromě Valentina také její nevlastní bratr Sacha Legard, který jí byl překvapivě podobný, jen měl oči jasně modré, na rozdíl od Charlottiných zelených s hnědými tečkami. Legard pocházel z Tařina třetího a nejdelšího manželství, s lordem, který vlastnil majestátní rodinné sídlo zvané Heberley House. Strike si nevzpomínal, že by se Sacha někdy zmiňoval o mladším bratranci ve Švýcarsku, to však vůbec nic neznamenalo: v době, kdy se s ním Strike znával, hovořil Sacha víceméně jen o sobě.

Následně si dal vyhledat Ruperta Fleetwooda a brzy objevil instagramový účet, na němž se od května neobjevilo nic nového.

Rupert tu vystavil jen pár svých selfíček, z nichž vysvítalo, že rozhodně není žádnou mladší verzí Sachy, jak si Strike představoval. Byl to úplně

obyčejný mladík, jehož tvář by titulní strany časopisů určitě zdobit nemohla. Byl bledý, plavovlasý, se širokými rameny, krátkým krkem a velice kulatým obličejem, který Strikovi evokoval bochník eidamu bez voskové slupky.

Na jednom selfíčku z osmého března předešlého roku byl Rupert s Decimou: stáli v jakémsi anonymním parku, oba zachumlaní, aby se chránili před lezavým jarním počasím. Ani jeden z nich se nesnažil vypadat na fotce co nejlépe. Decima měla vlasy rozfoukané větrem, takže jí jeden tmavý pramen spadal přímo do očí, a tváře zarudlé zimou, ale bez známek stresu – růžovky nebo pytlů pod očima. Rupert měl červený nos a rolák, který příliš nelichotil jeho krátkému krku. Strike však musel připustit, že věkový rozdíl tu není nijak výrazně patrný. Rupert k selfíčku připojil popisky v italštině: *Buon compleanno a me* (všechno nejlepší k mým narozeninám) a *anime gemelle* (spřízněné duše). Kromě tohoto jediného sklouznutí k italštině Rupertova instagramová stránka nijak neprozrazovala znalost cizích jazyků ani nedávala tušit, že prožil dětství ve Švýcarsku. Většinu příspěvků tvořily fotografie Londýna. V komentářích se neobjevovala žádná švýcarská jména, což skutečně naznačovalo, že jeho mládí na kontinentu nebylo kdovíjak šťastné a že zpřetrhal veškeré vazby.

Na účtu bylo i několik starých rodinných fotografií, včetně snímku Ruperta s rodiči zveřejněného při příležitosti výročí jejich smrti. Maličký Rupert tu spokojeně seděl v náruči své okouzlující matky Veroniky, díky jejímuž tenkému obočí a vlnitému mikádu se fotka dala snadno datovat do devadesátých let. Její manžel Peter, pohledný muž s úzkým obličejem, působil dojmem srdečného a lehce bohémského člověka.

Ještě dál narazil Strike na další rodinný snímek, u něhož se zastavil. Tady byl zhruba dvanáctiletý nebo třináctiletý buclatý Rupert se svým strýcem Nedem, Charlottiným druhým nevlastním otcem, před sloupovím gigantického rodinného sídla Heberley House. Stejně jako jeho syn, slavný herec, měl i Ned Legard pronikavé modré oči.

Strike, teď dvojnásob přesvědčený o tom, že Decimin případ nechce, zavřel instagramový účet a následujících pár hodin se seznamoval s vývojem aktuálních vyšetřování agentury.

Ještě byl zahloubaný do jednoho z případů, když uslyšel zaklepání na prosklené vstupní dveře. Tiše zaklel, protože předpokládal, že jde o nějaký omyl, a ztěžka se zvedl.

„Ahoj," pozdravila ho Kim Cochranová, nejnovější externí spolupracovnice agentury, když Strike otevřel. „Doufala jsem, že už budeš zpátky."

Kim před rokem odešla od Metropolitní policie a nějakou dobu pracovala pro konkurenční detektivní agenturu, ale ta pak zkrachovala. Byla poměrně hezká, vždy pečlivě upravená a díky krátkým tmavým vlasům a bystrým hnědým očím připomínala Strikovi drobného ptáčka.

„Mám novinky ohledně Ksichta," oznámila.

„Aha," řekl Strike, i když mu nebylo jasné, proč mu prostě nenapsala, místo aby sem jela osobně. „Pojď dál."

Přezdívku „Ksicht" si dotyčný vysloužil jednoduše: všichni v agentuře se shodovali, že jde o nejošklivějšího chlapa, jakého kdy dostali za úkol sledovat. Měl uši jako plachty, výrazný předkus, zaječí zuby a nekoordinovanou klátivou postavu. Kromě toho, že se mohl pochlubit bohatou kriminální minulostí, která se povětšinou točila kolem lehkých drog a drobných krádeží, byl Ksicht také samoživitelem vychrtlého náctiletého syna, který se permanentně tvářil zkroušeně a ušlápnutě.

Otec a syn nedávno vyklidili svůj těsný byt v Haringey a bez pozvání se přestěhovali do Camberwellu do domu Ksichtovy matky, která trpěla rapidně postupující Alzheimerovou chorobou. Detektivní agenturu si najal Ksichtův zámožný strýc, podle něhož nejenže byl Ksicht na starou paní hrubý, ale navíc postupně vysával její celoživotní úspory a nikdo z rodiny zatím nepřišel na legální způsob, jak mu v čerpání matčiných peněz zabránit nebo ho vystrnadit z jejího domu. Cílem soukromých detektivů mělo být odhalení čehokoli, kvůli čemu by Ksicht mohl být zatčen.

Tato zakázka představovala vítaný odskok od jednotvárných případů cizoložství, které agentura brala od bohatých klientů; všechny těšilo, že se pro jednou budou snažit zastavit nepopiratelného zločince a chránit křehkou starou dámu. Bohužel se zatím Ksichta při žádné nezákonné činnost přistihnout nepodařilo.

„Právě se ve stanici Tufnell Park sešel s nějakým chlápkem," sdělila Kim Strikovi, „a předal mu pěknej balík hotovosti. Mám to na videu."

Obrátila ke Strikovi svůj telefon a vskutku, mimořádně škaredý Ksicht předával muži s potetovanýma rukama tlustou ruličku padesátilibrovek.

„Zvláštní na tom je, že sám nic nedostal," pokračovala Kim. „Doufala jsem, že uvidím drogy nebo tak něco."

„No jo," řekl Strike s pohledem upřeným na video. Když Ksicht nenápadně předal peníze, prostě se otočil a odšoural se pryč.

„Samozřejmě může jít o platbu za prokázaný služby," podotkla Kim.

„Kam šel potom?"

„Vrátil se k mámě. Převzal ho Dev, takže počítám…" Kim zazívala. „Promiň… počítám, že se dneska večer dozvíme, jestli dostal nějakou speciální zásilku."

Protáhla se, zvedla ruce ke stropu a prohnula záda. Strike honem odvrátil zrak k rozpisu služeb. Měla na sobě přiléhavý černý svetr.

„Jsem celá rozlámaná," utrousila, když spustila paže zpátky podél těla. „Tenhle týden pořád jenom vysedávám v autě. Co plánuješ na víkend?"

„Práci," odpověděl Strike s pohledem upřeným na rozpis. „Budu muset vzít něco místo Robin, když je nemocná."

„Klidně se něčeho ujmu, jestli chceš," navrhla Kim. „Moc toho na tenhle víkend nemám."

„To jsi hodná," řekl Strike a zadíval se na ni. „Jinak by to byl trochu problém, protože Barclay má zítra a v pondělí volno."

„Nerada se jen tak flákám. Jak bylo v Cornwallu?"

„No… přesně, jak bys čekala," pronesl Strike a obrátil zrak zpátky k rozpisu.

„Kolik strejdovi bylo?"

„Skoro osmdesát."

„Hm, stejně je to vždycky těžký, když odejdou."

„To jo," přikývl Strike.

„A hned jak ses vrátil, musel jsi navíc jet za tou Mullinsovou. Mimochodem, jak to šlo?"

„Dobře," odpověděl Strike a pokusil se dát tónem najevo, že by rozhovor rád uzavřel.

Kim narážce porozuměla a vstala. Narážky chápala dobře.

„Tak já půjdu. Napiš mi do e-mailu, kdy mě budeš přes víkend potřebovat, a já dorazím."

„Díky," řekl Strike. „Cením si toho."

Když odešla, ještě dvacet minut ladil rozpis, přestože už ho oči pálily únavou, potom kancelář zamkl a zamířil nahoru do svého podkrovního bytu, aby si o samotě přichystal večeři.

Zatímco si dělal steak se zeleninou, snažil se ze všech sil ignorovat rostoucí bolest ve stehenním svalu, ovšem prohlubující se deprese se tak snadno přehlížet nedala. Když se usadil k umakartovému stolku, myšlenky mu sklouzly k dilematu, nad nímž hloubal už celou řadu měsíců a které v poslední době získávalo na naléhavosti. Vůbec ho nezjednodušila ani poslední nešťastná mezihra v Cornwallu. S nikým o dané záležitosti nemluvil, protože netoužil po radách ani útěše. Naopak měl dojem, že inkriminované téma přitahuje už takhle víc pozornosti, než by mu bylo milé.

Když si muž musí přiznat, že se navzdory veškerým snahám nedokázal nezamilovat do ženy, se kterou vybudoval prosperující podnik a kterou považuje za svoji nejlepší kamarádku; když má tahle žena už přes rok stabilní, šťastný vztah s jiným mužem; když onen první muž ví, že pokud jí otevřeně vyjeví své city, riskuje jak podnik, tak přátelství, a přece se rozhodne, že nechce žít s vědomím, že třeba mohl získat to, co chtěl, jen kdyby býval promluvil – potom si dotyčný muž musí vybrat, jak, kdy a kde k tomu dlouho odkládanému rozhovoru dojde. Strike si s tímto problémem lámal hlavu už od té chvíle, kdy se poprvé ve zcela střízlivém stavu pokusil o prolomení bariér, které mezi sebe a Robin Ellacottovou sám postavil, a pověděl jí, že si Charlotte byla jistá, že je do své pracovní partnerky zamilovaný, a dokonce tuhle skutečnost zmínila ve svém dopise na rozloučenou.

Už bůhví pokolikáté takhle seděl sám u jídla a vzpomínal na to, jak Robin na jeho slova reagovala. Asi nejvýstižnější by bylo říct, že se zdála „omráčená". Nejdřív omráčená a pak zmatená. Jejich rozhovor však záhy uťal ten

parchant Ryan Murphy, který v tu chvíli dorazil do kanceláře. Při jejich příštím osobním setkání Strike v Robinině chování pozoroval zjevný náznak rozpaků, který tam dříve nebyl.

Pro to samozřejmě mohla existovat široká škála vysvětlení. Dalo se to vykládat tak, že má naději. Strike po svém nepřímém vyznání několik dní bedlivě sledoval, jestli Robin bude s větší frekvencí zmiňovat Murphyho nebo odkazovat na to, jak je s kriminalistou šťastná, protože to by byl jistě jednoznačný způsob, jak Strika varovat, že jakékoli další řeči o lásce nejsou v jejich rozhovorech vítány, nicméně nic takového nezaznamenal. Na druhou stranu se Robin nijak nepokusila k tomu tématu vrátit, a to ani nepřímo nebo v žertu.

Když si teď občas v duchu sestavoval seznam příznivých znamení, připomínal si, že rozpaky nejsou nutně známkou odporu, že Robin jednou pronesla „nechci o tebe přijít" a že mu sama od sebe řekla, že i on je její nejlepší přítel. Vzpomínal na její svatební den, kdy během svého prvního tance utekla za ním a objala ho. Ve svých temnějších chvilkách však znovu prožíval těch osudových opileckých pár vteřin před Ritzem zhruba přede dvěma lety, kdy se k ní sklonil, aby ji políbil, a v jejím výrazu spatřil jasné odmítnutí. Byl o osm let starší než Murphy, a i když si bez jakékoli ješitnosti uvědomoval, že určitým ženám připadá velice přitažlivý, z dostupných důkazů se dalo usuzovat, že Robinin typ po tělesné stránce není. Jak její současný přítel, tak její bývalý manžel (ten parchant Matthew Cunliffe) byli oba štíhlí, atletičtí, klasicky pohlední muži, zatímco Strike vypadal jako Beethoven s přeraženým nosem a navzdory svému setrvalému vyčerpávajícímu úsilí měl pořád přes pět kilo nadváhu, a to i po zohlednění skutečnosti, že mu chybí půlka nohy.

A jakmile se dnes zmínil o Charlotte, Robin okamžitě ukončila hovor. Proč? Protože se bála, že znovu přivede řeč na to, jak si Charlotte myslela, že je do ní zamilovaný? Protože se chtěla vyhnout jakékoli další diskuzi na toto téma?

Když dojedl steak, snad v ještě mizernější náladě si došel pro cestovní tašku, kterou si přivezl z Cornwallu, a vyndal z ní krabici od bot s Tedovým baretem, rybářským kloboukem, dřevěnou paličkou na koženém řemínku a fotografiemi, které si odvezl z důvěrně známého, nyní truchlivě prázdného domu.

Na Tedově pohřbu nebrečel, přestože mu celou dobu leželo na prsou neviditelné, těžké závaží. Jeho strýc byl od smrti své manželky přede dvěma lety čím dál zmatenější a čím dál chatrnějšího zdraví, ale i když Strike na smuteční hostině reagoval na otřepané fráze – „možná to tak bylo lepší", „nikdy by nechtěl, aby se o něj někdo musel starat", „přesně takhle by si to přál, odejít rychle" – četných zúčastněných hostů přikývnutím, zároveň jen s obtížemi zakrýval určitou latentní zlost. Jako by všichni zapomněli, kdo byl Ted doopravdy; ne ten šourající se stařík, co jednou ráno zabloudil na pláži, kterou dříve znával jako svoje boty, ale hrdina Strikova mládí, jeho mužský vzor. Nejblíž slzám se Strike ocitl v okamžiku, kdy jeden z jeho nejstarších přátel, Dave Polworth, během vítaného odskočení na bar pozvedl nad hlavu půllitr cornwallského piva a řekl:

„Na Teda, pravýho chlapa."

Označení „pravej chlap" mělo v polworthštině spoustu konotací. Aby byl někdo pravý chlap, musel být tělesně zdatný, umět se o sebe postarat v přírodě a zároveň být zásadový člověk. Musel postrádat nabubřelost, odmítat povrchnost a v hloubi nitra mlčky věřit v sebe sama. Musel se pomalu poddávat vzteku, ale stát si pevně za svým. Polworth, stejně jako Strike, si musel mužské vzory hledat, kde se dalo, protože ani on neměl otce, který by si zasloužil titul „pravý chlap". Oba kluci v Edwardu Nancarrowovi našli muže hodného obdivu i nápodoby a jeho uznání pro ně znamenalo víc než pochvala od kteréhokoli učitele, zatímco jeho výtky probouzely touhu se zlepšit a pracovat usilovněji, aby si znovu vysloužili Tedovo kladné hodnocení.

Strike teď vyndal staré fotky a postupně si je začal prohlížet, až se zastavil u jedné z nejstarších, ještě černobílé. Byl na ní mohutný, snědý, drsně hezký muž s tmavými vlnitými vlasy, úplně stejnými, jako měl Strike, obrácený zády k moři a s jednou ohromnou dlaní položenou na rameni mladého a zjevně nervózního Teda.

Trevik Nancarrow, Strikův cornwallský děda, zemřel ještě před Strikovým narozením, ale Strike té ztráty vzhledem k tomu, co o dědovi věděl, nijak nelitoval. Houževnatý, alkoholu holdující Trevik byl na veřejnosti známý jako spolehlivý člen komunity. Za dveřmi svého domu však podle svědectví svých potomků představoval čiré zlo.

Trevikova dlouhodobě nemocná žena zemřela mladá a zanechala v jeho péči dvě děti, narozené se čtrnáctiletým rozestupem: Teda, jemuž bylo šestnáct, a Peggy, Strikovu matku, které byly jen dva – stejně jako Rupertu Fleetwoodovi, když oba jeho rodiče zavalila smrtonosná masa řítícího se sněhu, napadlo teď Strika. Trevikova matka se nabídla, že si malou Peggy vezme k sobě. O Teda stará žena, stejně náladová a podlá jako její opilecký syn, nestála: kluci nadělají spoustu rámusu a nepořádku a jejich místo je u otce, zatímco Peggy, tvrdila stařena, svoji babičku miluje a potřebuje, a ona ji s radostí bude oblékat a česat jí hřívu dlouhých tmavých vlásků.

Jak Ted mnohem později svěřil Strikovi, bylo mu jasné, že kdyby v otcově domě zůstal déle než do osmnácti, skončilo by to vraždou, a nedalo se předem odhadnout, kdo by byl pachatelem a kdo obětí. Mladíka zachránila branná povinnost, a jelikož se Ted netoužil do St. Mawes vrátit, dokud bude jeho otec naživu, přes Trevikovu nelibost u armády zůstal. Před mořem a členitým pobřežím, které miloval, dal přednost vojenské policii, a odešel od ní teprve poté, co se mu donesla zpráva o otcově předčasné smrti. Oženil se pak s místní dívkou, se kterou si sedm let dopisoval.

Dokázal se vymanit z prokletí opileckého násilí, které pronásledovalo muže z rodu Nancarrowů po celé generace. Tedova manželka se nemusela bát jeho pěstí, své náhradní děti vychovával důsledně, ale ne surově. Ted zosobňoval ctnosti, které byly do té doby v rodině téměř neznámé: stálost, střízlivost a férovost. Naproti tomu Peggy využila v osmnácti první příležitosti k úniku od své kruté babičky, utekla s jedním mladíkem, který přijel do Trura s poutí, a překřtila se na „Ledu“ – chaos si s sebou pak nosila, kamkoli přišla, a to až do své smrti ve špinavém londýnském squatu.

Strike si při pohledu na Teda a Trevika přál, aby ten silný a schopný zdroj zdravého rozumu, o který právě přišel, mohl být dnes večer tady s ním. Ted vždycky uměl formulovat věci, které neukotvenému a často naštvanému mladému Strikovi zněly jako hluboká pravda, přestože tehdy ještě nežil tak dlouho, aby Tedova tvrzení mohl sám otestovat.

„Člověk nemůže být hrdý na něco, co si neodpracoval,“ zněl jeden z Tedových prověřených aforismů. Strike byl připravený si to s Robin

odpracovat, jenže během těch týdnů, které uplynuly od onoho omráčeného výrazu v její tváři, se mu nenaskytla žádná příležitost pokročit v tomto ohledu někam dál. A nešlo jen o to, že až do příchodu Kim měla agentura práce nad hlavu. Strike také vnímal, že se Robin obtížně vyrovnává s přívalem reportáží o UHC; působila nervózněji a úzkostněji než obyčejně, ale když nadhodil, že by si mohla vzít ještě nějakou dobu volno, hned na něj vyjela. Několikrát musel některého z externích spolupracovníků zarazit, když se dotyčný chystal Robin rozjařeně informovat o dalším zatčení v řadách UHC – v domnění, že jí to udělá stejnou radost jako jemu.

A tak vyznání, které se chystal učinit, už celé týdny denně odsouval, protože měl dojem, že kdyby své city vyjevil Robin právě teď, bylo by to od něj sobecké. Potom kvůli Tedově úmrtí musel zůstat mimo Londýn, a teď jejich odloučení ještě prodloužila ta Robinina viróza, která naopak Murphymu nepochybně poskytla nespočet příležitostí hrát ustaraného přítele.

Přestože Strike zatím nezaznamenal nic konkrétního, bál se, že se Murphy chystá požádat Robin o ruku. Jejich vztah se zdál pevnější než kdy dřív a oba po manželství zjevně toužili, vždyť koneckonců měli oba už jedno za sebou. Robin navíc teď po třicítce možná už dokonce pomýšlí na děti. Strike s ní na tohle téma zavedl řeč jen jednou a tehdy působila rozpolceně, bylo to však už před drahnou dobou, ještě předtím, než se seznámila s pohledným kriminalistou. Po jejich posledním velkém případu a Robinině dlouhé a traumatické práci v utajení by ji snadno mohlo napadnout, že zrovna teď je vhodná chvíle odstavit kariéru dočasně na vedlejší kolej. Tyto obavy dodávaly Strikovu dilematu na naléhavosti. Potřeboval si s ní promluvit dřív, než se Murphy vytasí s prstýnkem nebo mu Robin přijde oznámit, že bude potřebovat na mateřskou.

„Nikdy nedovol, aby pravidla hry určoval tvůj protivník," řekl Strikovi jednou Ted, ačkoli se tehdy bavili o boxu, ne o milostných vztazích. „Drž se vlastního plánu a hraj podle toho, v čem máš navrch."

Ale v čem měl Strike v tomto konkrétním případě navrch? Nepochybně v tom, že společně s Robin vybudoval agenturu, která pro ni téměř jistě znamenala aspoň tolik co pro něj. Jejich práce skýtala příležitosti, i když poslední

dobou jich nebylo zdaleka dost, trávit hodně času pohromadě. Tolik promarněných šancí, pomyslel si zatrpkle Strike: nocování mimo Londýn, společná posezení v hospodách a restauracích, dlouhé cesty autem, a on, pitomec jeden, byl ještě hrdý na to, že se nenechává ovládnout svými city – a co přesně tím získal? Sedí tady sám se zbytkem piva a bolavou nohou, zatímco Murphy je nejspíš u Robin doma a sbírá body za to, že jí nosí kytky a ohřívá polívku.

Strike, otrávený vlastním trápením, vstal a dal se do mytí nádobí po večeři. Dumáním nic nespraví: potřebuje rázný čin.

Připadalo mu, že duch Edwarda Nancarrowa tomuto úsudku souhlasně přikyvuje, proto po mytí nádobí uklidil fotky a baret s kloboukem zpátky do krabice od bot a potom, po krátkém váhání, položil starý rybářský zabiják na parapet coby jedinou dekoraci, kterou si tu kdy vystavil – pokud se tedy něčemu takovému dalo říkat dekorace.

7

S pohledem na šedé nebe,
vnímaje však pouze sebe,
pod tou nekonečnou plání
já dal se opět do dumání.

A. E. Housman
XXXI: Brána pekel, Poslední básně

Robin propustili z nemocnice v neděli ráno, s doporučením, ať podle potřeby bere paracetamol a ibuprofen, vyhýbá se přílišné námaze a k běžným aktivitám se vrátí až po dalších třech dnech klidu. Spala znovu špatně, tentokrát ne kvůli hluku, ale protože se jí opakovaně zdálo, že je zpátky v bedně, do které ji na Chapmanově farmě jednou zamkli na noc. Tyhle noční můry se jí v posledních měsících vracely často, ale nikomu o nich neřekla, stejně jako o vlnách paniky, které ji občas nečekaně přepadaly, obvykle když se ocitla ve větším davu. Tajila dokonce i to, že když u ní nepřespává Murphy, nechává si přes noc rozsvícenou lampičku. Věděla totiž, že jakmile se před někým o svých duševních potížích zmíní, následuje pokaždé totéž: dotyčný jí poradí, ať přestane dělat svoji práci. Strike jí jednou nebo dvakrát navrhl, ať si po těch náročných měsících v utajení vezme víc volna, jenže ona o žádnou dovolenou nestála: naopak se chtěla něčím zaměstnat, ponořit se do vyšetřování, zaplnit svoji nepokojnou mysl problémy druhých.

V taxíku cestou domů cítila dole na pravém boku pulzující bolest, kterou analgetika sice otupila, ale neodstranila úplně. Přestože Murphymu, který se kvůli vyšetřování té přestřelky nemohl uvolnit z práce, včera napovídala,

že jí nevadí být sama, bylo jí najednou do pláče a měla kvůli tomu na sebe vztek. *Seber se. Nic ti není. Představ si Strika, když mu to utrhlo půlku nohy. Až dorazíš domů, budeš v pohodě.*

Jenže pouhých deset minut po jejím návratu do bytu si ten chlap o patro výš pustil muziku, jako obvykle hrozně nahlas. Robin poslouchala pulzující basovou linku, příliš rozbolavělá a unavená na to, aby ho šla nahoru požádat, ať to ztlumí, ale bylo jí teď ještě víc do pláče. Místo sebelítosti si došla pro notebook. Sotva ho otevřela, rozezvonil se jí telefon a uviděla, že je to zase máma.

Sebrala odvahu a hovor přijala.

„Ahoj, mami. Promiň, že jsem ti včera nezavolala zpátky," řekla honem, než bude mít Linda možnost se zeptat. „Měla jsem práci."

„To jsem si myslela," opáčila Linda poněkud zastřeným hlasem.

„Stalo se něco?"

„Jen jsem ti chtěla dát vědět… museli jsme dát uspat Rowntreeho."

„Proboha," vydechla Robin. „To mě hrozně mrzí, mami."

Jejich hnědý labrador už byl starý, ale Robin ho milovala. Ucítila, jak ji v očích štípají neprolité slzy posledních několika dnů. Linda na opačném konci linky zjevně také plakala.

„Nešlo to jinak," pronesla tlumeným hlasem. „Měl špatná játra… nemohli pro něj nic udělat. Bylo pro něj lepší… mít to za sebou rychle…"

„Jasně, to určitě," souhlasila Robin, „ale bude mi hrozně chybět. Jak je na tom táta?"

„Chce dalšího… už na internetu prohlíží štěňata. Ale nevím… psi jsou takový závazek… a Rowntreeho nám stejně žádný nenahradí…"

Povídaly si ještě dvacet minut, ale o svých vlastních potížích se Robin ani slovem nezmínila. Když se Linda konečně rozloučila, Robin se vrátila k notebooku, nyní dvojnásob dychtivá ponořit se do čehokoli, co jí zaměstná myšlenky.

Zadala do googlu „vražda v trezoru stříbrnictví" a začala si prohlížet odkazy.

Brzy zjistila, že zájem médií o tenhle případ prošel čtyřmi oddělenými fázemi, které všechny proběhly během jediného letního měsíce, kdy byla ona sama na Chapmanově farmě kompletně odstřižená od světa.

Bezprostředně po objevu těla Williama Wrighta vévodila stovkám křiklavých titulků slova jako „nahý“, „rozsekaný“, „zohavený“ a „zednářský“. Z jednoho článku se Robin dozvěděla, že mrtvolu bez rukou a očí objevil majitel stříbrnictví Kenneth Ramsay.

> „Jak si asi dovedete představit, byl to otřesný šok. Vážně jsem si myslel, že budu mít infarkt. Na podlaze mrtvola, všechno Murdochovo stříbro pryč. Nechápeme, jak k tomu mohlo dojít, natož proč. Wrightovi jsme nedali klíče ani hesla, neměl být schopný dostat se tu noc dovnitř a rozhodně nevěděl, jak otevřít trezor.“

Robin klikla na jeden související článek, aby se dozvěděla, co by mohlo být to „Murdochovo stříbro“.

> Z trezoru, v němž byl zavražděn William Wright, byly ukradeny zednářské poklady nevyčíslitelné hodnoty, nedávno zakoupené v aukci. V minulosti patřily do sbírky A. H. Murdocha, skotského badatele a svobodného zednáře, který v roce 1827 objevil druhé největší ložisko stříbra v Peru. Murdoch nashromáždil největší a nejvýznamnější sbírku zednářských artefaktů na světě: některé nechal sám vyrobit ze stříbra ze svého dolu, jiné v průběhu mnoha let koupil. Patřila mezi ně i obřadní dýka Johna Skenea, vůbec prvního svobodného zednáře, který emigroval do Ameriky.

Žádný z článků přímo nevyslovoval domněnku, že William Wright mohl být zavražděn v rámci nějakého zednářského spiknutí, spousta reportáží ale naznačovala, že tato vzrušující možnost existuje.

> Zavražděn ve stínu Síně svobodných zednářů, impozantního shromaždiště více než tisícovky zednářských lóží…

> Murdochovo stříbro má pro ty, kteří praktikují tajné „řemeslo“ svobodného zednářství, velký význam…

Další fázi mediální pozornosti spustilo odhalení, že žádný William Wright ve skutečnosti neexistoval, protože se přišlo na to, že jeho jméno, životopis i osobní údaje byly falešné. Podle médií tím pravděpodobnost zednářské účasti na vraždě vzrostla.

„ZEDNÁŘSKÁ VRAŽDA“: KDO BYL OBĚTÍ?

> Policie nadále žádá o informace o muži, který vystupoval jako „William Wright“ z Doncasteru a byl nalezen svlečený a zohavený v trezoru zednářského stříbrnictví (…) Příjmení Wright nosilo několik význačných svobodných zednářů, včetně bakteriologa sira Almrotha Wrighta a spisovatele Dudleyho Wrighta…

Policie novinářům poskytla zrnité snímky Wrighta získané z vnitřní bezpečnostní kamery Ramsayova stříbrnictví, měly ale tak špatnou kvalitu, že na nich Wright vypadal jako každý druhý vousatý, obrýlený muž. Jeho nejosobitějším rysem byla asi postava, protože byl sice poměrně malý, ale dobře stavěný, se širokými rameny. Rozmazané snímky patrně ještě posílily auru tajemna, která vraždu obklopovala. Během této druhé zpravodajské fáze policie oznámila, že má mnoho vodítek ohledně možné Wrightovy totožnosti a všechny prověřuje.

Následující vlna reportáží, patrně ze všech nejdráždivější, se vzedmula ve chvíli, kdy policie uvolnila další snímky, tentokrát z městských kamer umístěných nedaleko stříbrnictví – podle všeho zachycovaly Williama Wrighta s dalšími třemi muži, jak v časných ranních hodinách osmnáctého června míří k obchodu. I tyto záběry byly velmi neurčité, ačkoli se dalo rozeznat, že jeden z mužů je rozhodně menšího vzrůstu a má vousy. Bulvár ihned začal řičet vzrušením a seriózní deníky sice divoké teorie o zednářské rituální

vraždě citovaly jen proto, aby své čtenáře varovaly, že jim není radno věřit, ale i tak jim samy ochotně věnovaly mnoho prostoru.

> Internetoví „detektivové“ začali záhy upozorňovat na to, že vražda domnělého Williama Wrighta podezřele kopíruje legendu o Chíramu Abífovi, mytickém velmistrovi svobodných zednářů, jemuž byla svěřena stavba Šalamounova chrámu včetně tajné schrány k uložení Archy úmluvy.
>
> Abíf znal tajné slovo, jež bylo symbolem božské moudrosti.
>
> Tři níže postavení zednáři, Jubela, Jubelo a Jubelum, toužili toto slovo poznat také a vyhrožovali Abífovi, který ho však odmítl vyzradit, načež ho ti tři přímo v chrámu zavraždili trojicí posvátných zednářských nástrojů: pravítkem, úhelníkem a kladívkem. Jejich ozdobné verze se nacházely také mezi předměty ukradenými z trezoru Ramsayova stříbrnictví.

Robin zběžně prolétla dychtivé komentáře čtenářů, kteří ve vraždě Williama Wrighta spatřovali ještě další zednářské rysy.

> Oddělení rukou od těla je aluze na Ruce mystérií, které odemykají chrám moudrosti.
>
> To okolní stříbro mohla klidně být aluze na pasáž, která se čte z Písma na Třetím stupni: „než se přetrhne stříbrný provaz“.
>
> Wright prý měl do zad vyryté písmeno G – zjevný odkaz na jediné zachované písmeno z Chíramova tajného slova.

Potom však přišla čtvrtá, děsivě antiklimatická fáze. Policie oznámila, že „William Wright“ byl ve skutečnosti osmadvacetiletý Jason Knowles z Haringey. Knowles si odseděl šest let za vyloupení stavební spořitelny v Lewes v roce 2010 a jeho policejní snímek zachycoval svalnatého muže se širokými

rameny, tlustým krkem, úzkým, pihovatým obličejem a poněkud maniakálním výrazem.

Článek v *Timesech* končil takto:

> „Vzhledem k tomu, že se na sociálních sítích šíří spekulace o takzvané ‚zednářské vraždě', podporované určitou částí tisku, rád bych zdůraznil, že nemáme žádný důvod se domnívat, že Knowlesova smrt jakkoli souvisela se svobodnými zednáři, byla jimi inspirována, nebo dokonce spáchána, a stejně tak nemá na případ vůbec žádný vliv sousedství Sjednocené veliké lóže," nechal se slyšet vrchní inspektor Malcolm Truman, který vyšetřování vede. „Jsme si teď prakticky jistí, že Knowlese a jeho vraha, nebo vrahy, motivovalo čistě finanční obohacení, a stále žádáme veřejnost o jakékoli informace ohledně vraždy nebo předmětů ukradených z trezoru Ramsayova stříbrnictví."

Robin nijak nepřekvapilo, že ani tato sprcha nedokázala zcela uhasit naděje těch, kteří se nechtěli vzdát možnosti, že tu jde o záměrné opakování vraždy Chírama Abífa.

Shaun Coolidge

Toho chlapa zabili, když kradl zednářské předměty ze zednářského krámu hned vedle Sjednocené veliké lóže Anglie, ale jasně, zednáři v tom vůbec nemají prsty.

Peter Mikkelsen

jestli se jednou tvoje mrtvola najde v oddělení se zeleninou v Tescu, budem vědět, že to udělala okurka

Lehká Suzy

hahahahaha

Debbie Palserová

lol

Tento příspěvek byl odstraněn z důvodu porušení pravidel diskuzního fóra

Jane Burnettová

Takových blábolů o svobodných zednářích, a přitom to byla úplně obyčejná vloupačka!

Nechuťák

kolik úplně obyčejnejch vloupaček končí tím, že zloďej zůstane v trezoru s vyloupanejma očima a useknutejma rukama ? proč z toho krámu neodnesli nic kromně zednářskejch věcí a proč toho chlapa svlýkli a zabili rituálním stylem ?

Jane Burnettová

Jakožto dcera a manželka svobodných zednářů vás můžu ujistit, že žádné rituální zabíjení se u zednářů nekoná! Svobodní zednáři vybírají každoročně spousty milionů na charitu, a přece je ignoranti jako vy pořád běžně stigmatizují.

Tento příspěvek byl odstraněn z důvodu porušení pravidel diskuzního fóra

Jeff Grayling

Zabezpečení v tom obchodě muselo stát úplně za h***o, když jim ten týpek po čtrnácti dnech, co tam dělal, dokázal vlízt do trezoru.

Paul Everleigh

Přesně to mě taky napadlo. Buď laxní zabezpečení, nebo to udělal někdo z firmy.

Hvězdopich

Moderátor teď už DVAKRÁT smazal můj příspěvek!!! Tady něco hodně smrdí!!! Vrchní inspektor Malcolm TRUMAN je zednář, člen lóže Winstona Churchilla 7502 v Holbornu!!!!!!

Robin zazvonil telefon. Doufala, že volá Strike, ale byla to Kim Cochranová.

„Čau," pozdravila Kim rázně a zdálo se, že právě sedí v autě, „jen v rychlosti. Když jsi v pátek ztratila Ksichta, nevypadalo to, že má namířeno na vlak? Nebo že se má s někým sejít?"

„Možná s někým sejít," odpověděla Robin. Když se probrala po operaci, byla natolik při smyslech, že ji napadlo poslat esemesku Kim a vymluvit se, že si v davu Ksichta s někým spletla. „Když jsem ho ztratila, mířil právě ke Caffè Nero."

„Řekla bych, že Ksicht se snad s nikým splést ani nedá," zasmála se krátce Kim.

„Bylo tam hrozně narváno," podotkla Robin.

„No jasně. Ptám se jen proto, že jsem ho včera viděla u Tufnell Parku předávat nějakýmu chlápkovi prachy," vysvětlila Kim. „Právě ho sleduju na A12. Strike mě požádal, abych vzala tvoji dnešní dopolední směnu."

„Aha," řekla Robin a potom s určitým přemáháním dodala: „Díky za pomoc."

„Je úplně hotovej, chudák."

„Kdo?"

„Strike, po tom Cornwallu. Včera mi o tom vykládal."

„Jo tak."

„Každopádně dík za informaci," zakončila Kim. „Běž se zas léčit."

S tím hovor ukončila a Robin zůstala s přimhouřenýma očima zírat na telefon.

Od té doby, co se Kim Cochranová k agentuře přidala, se Robin v duchu přesvědčovala, že udělali dobře, když ji najali. Odváděla vzornou práci a měla řadu známostí u Metropolitní policie, protože před kariérou v soukromém sektoru dělala osm let tam. Nicméně čím častěji s ní Robin přicházela do kontaktu, tím jí Kim byla nesympatičtější. Přispíval k tomu zejména markantní rozdíl v tom, jak se chovala k oběma osobám, jejichž jména zdobila prosklené dveře do kanceláře agentury. Strikovým vtípkům se Kim pravidelně smála déle a srdečněji než kdokoli jiný a k jeho nápadům a názorům přistupovala s úctou. Vůči Robin byla neformální, až přezíravá. Už jednou žertem upozornila na to, že Robin jako jediná v celém týmu

nemá žádné zkušenosti od policie nebo z armády, a naznačila, že její hlavní přínos k veškerému vyšetřování spočívá v tom, že spí s detektivem z kriminálky. Když na to Barclay opáčil: „Kdy jsi ty naposledy poslala ke dnu celou sektu?“, nahlas se zasmála a řekla, že si jen dělá srandu.

Robin odsunula notebook a zamířila do kuchyně. Nechtěla se Kim Cochranovou zabývat, ale zatímco si dělala čaj a toust (protože kvůli toustu se nemusela natahovat pro talíře ani shýbat pro pánev), její neukázněné myšlenky se vrátily k něčemu, co ji správně nemělo ani v nejmenším otrávit: totiž že se Kim ptala Midge (která tuto informaci následně předala Robin), jestli Strike momentálně někoho má.

Když žena stráví několik let vnitřním dotazováním, jestli se skutečně zamilovala do muže, kterého pokládá za svého nejlepšího přítele; když pro budování společného podniku obětuje manželství a finanční jistoty; když si po zjištění, že dotyčný nejlepší přítel potají spí s jinou ženou, je nucena přiznat, že je do něj opravdu zamilovaná – potom jí nezbývá nic jiného než se té zamilovanosti co nejrychleji zbavit, a Robin se o to ze všech sil snažila. Na rozdíl od Strika netoužila strávit zbytek svého mimopracovního života o samotě ve spartánsky zařízeném bytě a monotónnost rozbíjet jen sledem přechodných milostných avantýr, proto udělala to, do čeho ji tlačila jejich společná přítelkyně Ilsa Herbertová, a přijala pozvání na drink od Ryana Murphyho.

Po více než roce od toho prvního rande si Robin upřímně myslela – ne, *věděla* –, že Murphyho miluje. Po událostech posledních několika dní byla sice otřesená a rozhozená, ale to přejde. Murphy byl laskavý, inteligentní a vážně sekáč. Ano, přede dvěma měsíci Strike při jednom rozhovoru naznačil…

Robin se u toustovače zarazila a zakázala si ten rozhovor znovu rozebírat, protože v tuhle chvíli skutečně nepotřebovala žádné další komplikace, bolest ani stres. Je s Murphym a Strike si může dělat, co se mu zlíbí, a pokud se mu líbí zrovna Kimino flirtování („je úplně hotovej, chudák, včera mi o tom vykládal“), pak Robin sice upřímně lituje jeho vkus, ale tím to pro ni hasne.

Odnesla si čaj a toust zpátky k notebooku do obýváku, jehož stropem právě duněly „Stitches“ od Shawna Mendese. Sotva se posadila, zazvonil jí znovu mobil a tentokrát to byl Strike.

„Ahoj," pozdravil. „Jak ti je?"

„O něco líp," odpověděla. „Co ty?"

„Jde to. Sedím v bavoráku a sleduju, jak Volova exmanželka obědvá s nějakou ženskou."

„Musíš mu přestat říkat Vůl," napomenula ho Robin, napůl pobaveně, napůl rozzlobeně. „Obzvlášť na veřejnosti. Pat navrhuje, ať používáme ‚pan V.'."

„Pat mu nemusí týdně podávat hlášení."

Zmíněným klientem byl jihoafrický hráč kriketu, který se domníval, že jeho bývalá žena má poměr se ženatým bulvárním novinářem, a vysvětloval si tím sérií nelichotivých, byť pravdivých článků o své minulosti, které se v daném plátku v poslední době objevily. Strike uvedeného novináře shodou okolností znal: jmenoval se Dominic Culpepper a agentura se od něj dřív občas nechávala najmout – v dobách, kdy si ještě nemohli dovolit si své klienty vybírat.

„Chtěl jsem si promluvit o tý Mullinsový, jestli máš čas," řekl Strike.

„Jasně, povídej."

„Obvolal jsem všechny svoje policejní kontakty, jestli někdo z nich o tý mrtvole v trezoru něco neví, ale nepochodil jsem. Wardle, Layborn… zkusil jsem dokonce i Anstise. Nikdo z nich k tomu případu ani nepřičichnul a neznají nikoho, kdo by na něm pracoval. Nemohla bys náhodou vyzkoušet Vanessu Ekwensiovou?"

„Můžu, ale je na mateřský."

„Do háje," ulevil si Strike. „Ještě se můžu zeptat Kim, jestli někoho nezná."

„Mohla bych se zeptat Ryana," navrhla Robin. „Ačkoli toho teď má v práci až nad hlavu," dodala, když Strike nereagoval. „Dělá na tom případu těch dvou malých kluků, jak se přimotali do tý přestřelky."

„Jo, to bylo strašný," pronesl Strike, ale bez valného soucitu. „No, pokud neseženeme spřízněnou duši u policie, co by nám sehnala interní informace, tak se asi nikam nepohneme. Když nebudeme vědět, co konkrétního policie zjistila, nemůžeme Decimě říct, že to Fleetwood najisto nebyl."

„Zkusím Ryana," slíbila Robin.

„Taky jsem volal jednomu z Fleetwoodových kámošů, jmenuje se Albie Simpson-White," pokračoval Strike. „Dělá číšníka v klubu Decimina otce Dina, ale ‚nemá čas se mnou mluvit'."

„Počkej, Dino… není to ten soukromej klub s restaurací vzadu?"

„Přesně ten."

„Uvažovala jsem, že bych tam vzala mámu na šedesátiny. Jenže průměrná cena za oběd pro jednoho je tam čtyři sta liber."

„Čtyři kila? *Za oběd?*"

„Mají tři michelinský hvězdy."

„Čtyři kila za oběd bych dal jedině v případě, že by byl v ceně i stůl s židlema."

Robin se rozesmála, ale hned se zarazila, protože to bolelo.

„Ještě jsem se ani nezeptala, jak to probíhalo v Cornwallu."

„Cože? No. Podle očekávání," odpověděl Strike. „Lucy nebyla k utišení. Odvezla si s sebou do Bromley prakticky všechno, co v tom baráku našla, z čehož Greg asi nebude skákat radostí. Na pohřeb přišly kvanta lidí. Mrzí mě, že… sakra, musím jít, paní V. se někam přesouvá."

Strike hovor ukončil a Robin se mohla jen domýšlet, co ho asi mrzí.

Protože neměla žádné jiné rozptýlení, vnitřní neklid, který se snažila potlačovat už od svého rozhovoru s chirurgem, opět zesílil. Ještě minutu nehybně zírala na jméno zednářské lóže, k níž údajně patřil vrchní komisař Truman, potom přejela kurzorem do prázdného vyhledávacího pole v horní části obrazovky a zdráhavě do něj vyťukala „zmrazení vajíček".

8

Pohled na člověka požitkářského a líného je nejsmutnějším výjevem na tomto světě… Je to nespolehlivý správce, který zpronevěřuje, co mu Bůh v dobré víře svěřil…

Albert Pike
Mravy a dogma starého a přijatého skotského ritu svobodných zednářů

Bývalá manželka kriketisty, jemuž Strike říkal „Vůl" a Pat „pan V.", jela směrem ke svému bytu v Chelsea. Přestože se ona a Dominic Culpepper pohybovali v částečně shodných společenských kruzích, nedal ani jeden z nich zatím najevo, že by se znali lépe než zběžně. Strike svému klientovi navrhl, že by mohli lépe proklepnout ostatní jeho blízké známé, aby zjistili, jestli k úniku informací do plátku Dominica Culpeppera nemůže docházet z jiného zdroje, ale Vůl – „hoden svýho jména", jak poznamenal Barclay – se této představě vysmál a dál trval na tom, aby agentura sledovala jeho exmanželku.

Strike tedy v postupně ubývajícím denním světle ujížděl k ulici Glebe Place, kde nádherná bývalá modelka svůj mercedes třídy S zaparkovala a vešla do řadového domku, který získala v rámci rozvodového vyrovnání majetku. Strike zastavil o kus dál a ke sledování jejích vstupních dveří si udělal pohodlí. Odhadoval, že se přišla přinejmenším převléknout, než znovu vyrazí někam ven, proto si v klidu vyndal mobil a vyhledal curyšské číslo na Fleetwoodovu tetu Anjelicu, které dostal od Decimy.

Do ucha mu zapípal táhlý a pronikavý mezinárodní vyzváněcí tón a po několika vteřinách ho vystřídal pěstěný hlas.

„Wallnerová.“

„Paní Anjelica Wallnerová?“

„U telefonu.“

„Dobrý den, jmenuji se Cormoran Strike a jsem soukromý detektiv. Dostal jsem na vás kontakt od –“

„Co že jste? Co jste to povídal, že jste?“

Sotva spojení „soukromý detektiv“ pronesl podruhé, došlo na opačném konci linky doslova k erupci.

„Co to má znamenat? *Co má tohle znamenat?* Za tím je zase ta *Decima*, nebo jak se ta zpropadená ženská jmenuje?“

„Doufal jsem, že bych se vás mohl zeptat na vašeho synovce, Rup-“

„Tohle je absolutně nepřijatelné! Nejdřív policie, teď vy!“

„Takže s policií jste –“

„*Kdo si myslí, že je*, takhle na mě poštvávat lidi?“

„Mám za to, že je přítelkyně vašeho synovce,“ reagoval Strike.

„Já jsem si ji našla! Vím, kdo to je!“ opáčila Rupertova teta. „Nechápu, co ho to proboha popadlo, dát se dohromady s dcerou toho příšerného chlapa –“

„Co máte proti Dinovi Longcasterovi?“

„To vás nemusí vůbec zajímat, co proti němu mám! A ta ženská – vždyť je o tolik starší, že by klidně mohla být jeho matka!“

„No, to asi úpl-“

„Pásl po jejích penězích a nejspíš z nich moc nedostával, proto ji poslal k vodě! Klidně jí to vyřiďte! *Řekněte jí, že jí to vzkazuju!*“ ječela paní Wallnerová, rozená Fleetwoodová. „On prostě chce mít v životě pohodičku! Nechce se mu makat!“

„Podle Decimy si prý myslíte, že je Rupert v New –“

„Ano, *je* v New Yorku! Řekla jsem mu, že si musí sehnat pořádnou práci, tak to udělal! Už byl nejvyšší čas! Je to dospělý chlap, tak se musí naučit řešit si svoje problémy sám!“

„Nemáte náhodou nějaký kontakt, na kt-“

„Jestli jí na sebe žádný kontakt nedal, tak nejspíš proto, že nechce, aby ho měla!“

„Ale vy jste si jistá, že je v Americe, ano? Mluvila jste s ním někdy po pětadvacátém kvě-“

„Do toho vám vůbec nic není, jestli jsem s ním mluvila, nebo ne! To je absolutně nepřijatelné, posílat lidi, aby mě takhle obtěžovali, *nepřijatelné*!“

„Decima má zkrátka o Ruperta starost a uvítala by ujištění, že je –“

„Policii tahle informace stačila, tak bych byla slečně Longcasterové vděčná, kdyby mě přestala obtěžovat! *A rozdávat lidem moje telefonní číslo!*“

„Vy osobně žádné obavy o Rupertovo bezpečí nemáte?“

„Proč bych měla mít? Proč?“

„Slyšel jsem, že mu před jeho odjezdem někdo vyhrožoval,“ odpověděl Strike.

„Jestli se zapletl s drogami, u mě ať soucit nehledá! Se mnou to nemá nic společného! Jasně jsem mu řekla: ‚Já ti peníze nedám, takže to ani nezkoušej! *Ani se nezkoušej ptát!*‘“

„Rupert chtěl, abyste mu vypomohla, viďte?“

„Já mu dluhy za drogy platit nebudu! Nemám peníze na to, abych je vyhazovala z okna!“

„Jste si vědoma toho, že mu někdo vyhrož-“

„To já klidně věřím, že mu někdo vyhrožoval! Asi by si měl lépe vybírat přátele, že?“

„A pokud víte –“

„Víc k tomu nemám co říct! *Sbohem.*“

Linka ohluchla.

9

Chceš-li mi svou láskou prospívat,
k těm smutným věcem nevracej se víc.

Robert Browning
Paracelsus

V osm hodin večer zazvonil u Robin zvonek.

„Ahoj," ozval se Murphy přes domácí telefon. „Nesu rybu a hranolky."

„No paráda, umírám hlady," řekla Robin a pustila ho bzučákem dovnitř.

„Do prdele," zaklel Murphy, sotva překročil práh a políbil Robin na pozdrav. Upíral zrak ke stropu, skrz nějž stále dusala sousedova muzika. „Mám tam na něj dojít a říct mu, ať se zklidní?"

„To nemá smysl," zavrtěla hlavou Robin. „Na chvíli to ztiší, a pak zase začne přidávat. Myslí si, že když bude zesilovat postupně, lidi si ničeho nevšimnou."

„Debil… Sedni si. Potřebujeme jen příbory, přinesl jsem i pití."

„Je to vynikající, Ryane, díky," řekla Robin o pět minut později. Seděli u konferenčního stolku, rybu s hranolky jedli oba přímo z klína a popíjeli k tomu nealkoholické pivo a dietní colu. „Jak to vypadá v práci?"

„Pořád stejně," odvětil Murphy, jemuž se do podrobností té přestřelky mezi gangy zjevně nechtělo zacházet. „Jak ti je?"

„Mnohem líp," ubezpečila ho Robin. Doufala, že když to bude opakovat dostatečně často, začne tomu sama věřit.

Pár minut jedli mlčky, potom Robin prohodila:

„Poslyš, nevíš něco o tý vraždě, jak se nejdřív myslelo, že jsou za ní zednáři? Došlo k ní, když jsem byla na Chapmanově farmě."

„Ta mrtvola v tom stříbrnictví?“

„Přesně ta.“

„Jo, odkrouhli tam chlápka, co předtím seděl za ozbrojenou loupež,“ pronesl Murphy s pusou plnou tresky. Když polkl, pokračoval: „Anebo majitel toho obchodu oddělal gigola, pak zpanikařil a šoupnul tělo do trezoru, protože ho nenapadlo, co s ním jinak provést.“

„To byla seriózní teorie?“ zarazila se Robin s hranolkem napůl cesty k ústům.

„Spíš jenom vtip. Ten chlap neměl nic na sobě a bylo znát, že používal samoopalovák. Takže chápeš.“

„Znáš někoho, kdo na tom případu dělal?“

„Jo. Proč?“

„Strike se včera sešel s jednou ženskou, která je přesvědčená, že to byl ve skutečnosti její přítel.“

„Je ten typ, co chodí s lupičema?“

„To bych neřekla. Je z docela nóbl rodiny. Její přítel byl číšník – v nóbl podniku. Snažíme se pro ni zjistit, jestli se na sto procent prokázalo, že v tom trezoru byl vážně ten lupič.“

„Pokud vím, tak jsou s touhle totožností spokojení,“ řekl Murphy.

„Na sto procent spokojení?“

„Nevím. Proč? Strike by zase rád ztrapnil policii, že jo?“

„Cože?“

Murphy se natáhl pro nealkoholické pivo a napil se.

„Když se Strike začal míchat do našich případů, pár lidí to stálo místo, víš?“

„Například koho?“ opáčila Robin zostra. „To myslíš Roye Carvera? Strike mu nabízel řešení a on ho neposlouchal. A jestli chceš agentuře vyčítat, že vyřešila věci, se kterými policie nemohla hnout, měl bys to vyčítat i mně.“

Murphy nejprve rozkousal několik hranolků a teprve pak reagoval:

„Řeknu to takhle: ti poldové, co Strika krmí informacemi, si moc přátel v práci nezískají. Až se Eric Wardle nechá příště pozvat na karí, měl by myslet i na tohle.“

„Dali jsme Wardlovi spoustu věcí na oplátku," namítla Robin. „Funguje to totiž oběma směry, pokud to nevíš."

Rozhodla se Murphymu nepřipomínat, že mu Strike jen před pár měsíci přenechal veškerou slávu za zatčení vraha a že mu agentura u dalšího případu pomohla zajistit důkazy. Neubránila se podezření, že pokračující reportáže o úspěšném vyšetřování UHC v kontrastu k jeho vlastním doposud neúspěšným snahám o polapení střelce v případu těch dvou malých kluků probouzejí v Murphym zášť.

Opět několik minut jedli a jediným zvukem bylo dunění basů shora.

„Promiň," řekl pak zničehonic Murphy. „Jen už mi prostě jde na nervy, jak do nás pořád ryjou v novinách."

Dopil plechovku piva a změnil téma:

„Jak si u vás zvyká ta Cochranová?"

„Dobře," odpověděla Robin. *Až moc dobře.*

„Slyšel jsem, že u nás byla fakt eso."

Robin skutečně neměla náladu poslouchat, jak skvělou práci Kim u policie odváděla, proto odvedla řeč k nejnovějšímu veřejnému prohlášení vítěze amerických prezidentských voleb Donalda Trumpa ohledně toho, jestli bude, či nebude usilovat o uvěznění své poražené protivnice Hillary Clintonové. Jedno se Trumpovi a jeho šokujícímu volebnímu triumfu musí nechat, pomyslela si Robin: vždycky dokáže poskytnout téma k hovoru, pokud se člověk chce vyhnout jiným, záludnějším věcem.

Když dojedli, Murphy ji vyzval, ať zůstane sedět, sám odnesl příbory do kuchyně a umyl je, načež oběma udělal kávu. Sotva Robin spatřila, s jak váhavým výrazem se vrací, píchlo ji u srdce hrůzou.

„Ehm… ještě ohledně té operace…"

„Už jsem ti říkala, že je mi mnohem líp. Ve středu budu rozhodně schopná vrátit se do práce."

„Tak jsem to úplně nemyslel."

Robin věděla naprosto přesně, jak to Murphy myslel, proto honem dodala:

„No, hlavně jsem vděčná, že mě dostali do nemocnice včas… Mimochodem právě mi volala máma. Museli dát uspat Rowntreeho. Selhala mu játra."

„Do háje," ulevil si Murphy. „To je mi líto."

Robin sice labradorovu smrt zmínila čistě proto, aby změnila téma, ale najednou jí došla slova. Sevřelo se jí hrdlo a bála se, že se rozbrečí, do určité míry i proto, že Murphy se zjevně nehodlal nechat odvést od toho, o čem si chtěl promluvit.

„Nemůžeme to spolu probrat?" zeptal se tiše.

„Co?" vypravila ze sebe s obtížemi.

„To, co ti pověděl ten doktor."

„Už jsem ti říkala, že zase nasadím prášky."

„Ne, tohle ne. To o zmrazení vajíček."

„O tom jsem zatím nepřemýšlela," odvětila Robin.

„Nepřijde ti, že je to možná dobrý nápad? Čistě pro jistotu?"

„Čistě pro jistotu?" zopakovala Robin najednou přiškrceným hlasem. „Hledala jsem si, co to obnáší. Napumpujou tě hormonama, musíš jít do celkový anestézie a někdy je potřeba to provést několikrát, pokud těch vajíček nezískají dost nebo nejsou životaschopná."

„Proč by neměla být životaschopná? Je ti teprve dvaatřicet."

Robin samotnou zaskočilo, jaký uvnitř pocítila hněv. Opět Murphymu nedokázala pohlédnout do očí. *Nebreč.*

„Připadá mi, že to dáváš za vinu mně," hlesl Murphy.

„Nedávám to za vinu tobě, jenom… mluvíš o zmrazení vajíček, jako kdyby šlo o skáknutí do sámošky. Tak to vůbec není. Je to invazivní zákrok a zabere fůru času, nejspíš bych si musela vzít volno z práce –"

„Nemůžeš na dvě minuty zapomenout na práci?"

„Od tebe to sedí! Poslední dobou pracuješ prakticky nonstop!"

„Mrzí mě, že jsem tě dneska musel nechat o samotě – myslíš, že jsem chtěl? Ale odmítla jsi dát to vědět svým rodičům!"

„Nejde o to, že jsem byla sama, to mi vůbec nevadí. Jenom poukazuju na to, že je zjevně v nejlepším pořádku, když dáváš práci na první místo ty, ale ne, když to dělám já!"

„To je rozdíl, protože já *musím* dělat, co dělám –"

„Někdo ti dal pistoli k hlavě a přinutil tě nastoupit k policii, jo?"

„Ale prosím tě, dobře víš, jak to myslím!“

„Jistě, tak, že moje práce je natolik triviální, že je úplně fuk, když nepřijdu –“

„Nikdy jsem neřekl, že je triviální!“

„Chceš, abych ‚zapomněla na práci‘. No, a já na ni zapomenout nechci. Shodou okolností svoji práci miluju a taky jsem v ní zatraceně dobrá,“ dodala Robin rozechvělým hlasem.

„Ale já vím, že jsi, sakra! Jenom tě žádám, abys aspoň na chvíli dala na první místo sama sebe!“

„Ne, žádáš mě, abych dala na první místo svoje vajíčka! Moje vajíčka a já není jedno a totéž.“

Rozhostilo se ticho.

„Já se ti snažím říct,“ pronesl nakonec Murphy, „že jestli to s těmi vajíčky chceš udělat, tak tě ve všem plně podpořím, budu s tebou –“

„Co tím chceš říct, ‚se mnou‘? Bude *do tebe* někdo dloubat a šťourat a vrtat se v tobě, Ryane? Budeš si *ty* muset nechat zavést něco do těla a polykat léky, budeš *ty* prožívat nějakou bolest nebo nepohodlí?“

„Ne,“ odpověděl Murphy zdrceně.

„Nikdy jsme se spolu nebavili o dětech,“ pokračovala Robin. „Nikdy ses mě ani nezeptal, jestli je chci.“

„Předpokládal jsem… máš děti ráda. Svoji neteř, svoje kmotřence –“

„Jo, mám je ráda, miluju je, samozřejmě. Ale o to… Podívej,“ povzdechla si Robin, zatímco uvnitř dál bojovala se slzami, které za žádnou cenu nechtěla pustit ven, „rozhodně jsem neplánovala rozebírat tohle téma zrovna tímhle způsobem, ale pokud to chceš vědět, tak nevím, jestli vlastní děti chci. Ale i kdyby ne, vůbec nebylo jednoduchý… od toho chirurga slyšet… zčistajasna… že mi ten *hajzl*, co mě znásilnil, navíc udělal tohle, a… *ne!*“

Murphy, který právě vstal, aby ji objal, se odtáhl.

„Promiň,“ řekla Robin. „Pořád mě všechno bolí. Promiň.“

„Neomlouvej se.“

Murphy klesl na kolena vedle gauče a místo objetí k ní natáhl ruku.

„Co můžu udělat?“ zeptal se pokorně.

„Přestaň věčně remcat na moji práci, na Strika a na agenturu," odpověděla zlostně a rukávem si otřela oči. „Toho jsem si užila víc než dost od Matthewa i od svojí matky. Nikdo se nepokouší nikoho ztrapnit, jenom se snažíme zjistit, jestli můžeme pomoct tý ženský. Právě porodila dítě a neví, kam se její přítel, se kterým ho má, poděl. Musí to být hrozný."

„Přestanu remcat," slíbil Murphy tiše. „Choval jsem se jako idiot. Co můžu udělat, aby ses cítila líp? Řekni si. Zmrzlinu? Víkend v Paříži?"

Robin se proti své vůli zasmála.

„Psa? Chceš štěně?"

„Ryane, teď mluvíš, jako kdybys mě chtěl nalákat k sobě do dodávky."

Zasmál se a Robin také, i když to bolelo.

„No tak, myslím to vážně," vybídl ji. „Cokoli. Řekni si."

„Cokoli?"

„Slyšela jsi dobře."

„Fajn," přikývla Robin a zhluboka se nadechla. „Zjisti, jestli si je policie vážně jistá tím, že v tom trezoru byl ten lupič."

Murphy se zaklonil na paty a ve tváři se mu objevil tak zvláštní prázdný výraz, že Robin hned řekla:

„Promiň, zapomeň na to. Nechci, abys dělal něco –"

„O to nejde," přerušil ji.

Přejel si dlaní přes obličej.

„Ta ženská, kterou znám a dělá na tom případu… jednou jsme se opili a vyjeli po sobě, asi před šesti lety."

„Aha."

„Na sex nedošlo. Zrovna mě opustila Lizzie. Byl jsem na šrot. Stalo se to v hospodě."

„Rozumím."

Murphy si povzdechl.

„Jestli ti na tom vážně tak záleží, můžu se jí zeptat. Ví, že teď s někým jsem."

„Opravdu?"

„Jo," přikývl Murphy, „protože kdykoli na sebe narazíme, dává mi jasně najevo, že by jí nevadilo si to se mnou zopakovat, takže se o tobě docela

často zmiňuju… ale pokud je pro tebe tahle věc tak důležitá, můžu ji zkusit rozpovídat."

Robin zaváhala. Uvědomovala si, že teď musí opravdu pečlivě volit slova. Zároveň však neurčitě vnímala, že necítí přesně totéž, co by jistě cítila spousta jiných žen, kdyby jejich nanejvýš žádoucí přítel měl jít o něco žádat kolegyni, se kterou se v minulosti osahával v hospodě – ať už k tomu došlo v opilosti, nebo ne.

„Já ti samozřejmě důvěřuju," pronesla pomalu, „ale nejsem nijak unesená z představy, že se nějaká ženská bude snažit mi tě odlákat…"

Trefila to správně; Murphy se po těch slovech tvářil šťastněji. Stiskl jí prsty.

„Uvidím, co se bude dát dělat."

„Díky," řekla Robin a stisk opětovala.

„Miluješ mě jen kvůli tajným informacím?"

„Ne," odvětila. „Taky kvůli jídlu… a celkem dost dalším věcem."

Přitáhl si ji do náruče a Robin se tentokrát objetí nebránila. Vědomí, že o tu informaci stojí i za cenu toho, že Murphy bude muset jít na drink se ženskou, která po něm evidentně jede, bylo poněkud znepokojivé, ale vzhledem k tomu, s kolika dalšími věcmi si v tu chvíli musela dělat hlavu, necítila kdovíjakou potřebu začít řešit i tohle.

10

… bratrská láska a ochota měla by nás vést při všech našich stycích a vztazích s našimi bratry…

Albert Pike
Mravy a dogma starého a přijatého skotského ritu svobodných zednářů

Strike svolal na středu ráno týmovou poradu, protože exmanželka kriketisty, pro kterého Pat upřednostňovala přezdívku „pan V.“, nasedla do letadla směr Kanárské ostrovy. Ksicht byl u své matky v Camberwellu, kde na něj dohlížela Midge. Strike plánoval uspořádat brainstorming s obzvláštním důrazem na to, jak se co nejdříve zbavit pana V.

Když v devět hodin dorazil k proskleným dveřím kanceláře, zjistil, že už jsou odemčené. Jejich osmašedesátiletá sekretářka Pat Chaunceyová, žena s opičím obličejem a nepřesvědčivě černými vlasy, seděla u stolu, a jak bylo jejím neměnným zvykem, mezi zuby měla pevně stisknutou e-cigaretu.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ zachraptěla barytonem, kvůli němuž si ji v telefonu často pletli se Strikem.

„Jo, no jo. Díky.“

Strike na své narozeniny nezapomněl, jen doufal, že zbytek agentury zapomene. Po žádném ranním čajovém dýchánku se svíčkami a rozbalováním dárků vůbec netoužil, a zejména netoužil připomínat Robin, že je mu dvaačtyřicet. Nicméně na Patině stole stála rozměrná krychlová krabice v modrém balicím papíře, o ni byla opřená velká obálka a při pohledu do

kuchyňského koutu zaznamenal starou dortovou formu s obrázky princezny Diany, která k vybavení kanceláře rozhodně nepatřila.

„Volala nějaká Decima Mullinsová," oznámila Pat. „Chce vědět, kdy jí pošleš smlouvu."

„Až se rozhodnu, jestli její případ vezmeme," odpověděl Strike a zamířil ke konvici.

„A pan V. nechal včera večer vzkaz. Chce novinky."

„Do prdele."

Prosklené dveře se znovu otevřely. Strike se otočil a uviděl Robin.

„Ránko," pozdravila s úsměvem.

„Vypadáš pozoruhodně dobře, na člověka, co se zrovna vykurýroval."

„Jo, tomu se říká mejkap," odvětila Robin s nepředstíraným veselím. Cítila se mnohem lépe než o víkendu a byla upřímně šťastná, že je zpátky v kanceláři. „Mimochodem, všechno nejlepší."

Trochu rozpačitě zamířila ke Strikovi, aby ho objala a dala mu pusu na tvář, což obojí s potěšením přijal.

„A mám pro tebe tohle," dodala Robin, vytáhla z tašky těžký zabalený dárek a podala mu ho. Píchlo ji při tom v místě, kde ji operovali. „Tamten," ukázala na velkou krabici na Patině stole, „je od nás všech. Můj si můžeš rozbalit hned. Není to nic zvláštního."

Nezmínila, že musela požádat Murphyho, aby to koupil, zatímco byla dočasně zavřená doma, a proto muselo jít o relativně neosobní věc. Strike dárek rozbalil a objevil láhev své kdysi nejoblíbenější whisky. Nechtěl před Robin dát najevo, že mu nyní připomíná jeho mrtvou bývalou snoubenku, proto řekl:

„Úžasný, díky mockrát."

„A proč máme týmovou poradu?"

„Naskytla se vhodná příležitost," odpověděl Strike. „Paní V. je pryč. Midge hlídá Ksichta, ale připojí se na dálku… a Dvoják –"

„To si děláš srandu," zvolala Robin, která při tom jménu ztuhla u věšáku s bundou v ruce. „Dvoják je zpátky?"

„Dobré ráno," přerušila je od dveří kanceláře Kim, než Strike stačil odpovědět. „Všechno nejlepší, Cormorane!"

„Dík," řekl a zamířil ke skříni, kde přechovávali skládací plastové židle. „Zatím jsem mu neslíbil, že ho vezmeme," prohodil přes rameno k Robin. „Dokud se jednoznačně nerozhodneme ohledně Decimy Mullinsový, nevím, jestli na něj budeme mít kapacitu."

„Já bych brzy měla vědět, jak moc jsou si jistí, že ta mrtvola patřila Knowlesovi," sdělila Strikovi sebejistě Kim. „Oťukala jsem pár svých kontaktů. Ale jsou kolem toho zvláštní tajnosti. Hlavního vyšetřovatele, Malcolma Trumana, údajně suspendovali."

„Vážně?" podivila se Robin. „Proč?"

Prosklené dveře se znovu otevřely.

„Brýtro," pozdravil Barclay. Urostlý Glasgowan s orlím nosem a předčasně šedivými vlasy byl stejně jako Strike bývalý voják. „A jo," dodal, když si všiml dárku na Patině stole. „Všechno nejlepší."

„Dík," zopakoval Strike.

„Už jsi Robin pověděl o Dvojákovi?" zeptal se Barclay.

„Kdo je Dvoják?" zajímala se Kim.

„Chlápek, co se rád nechává podvádět," vysvětlil Barclay. „Platí lidem, aby přistihovali jeho přítelkyně při činu."

„Jasně, paroháčskej fetiš," pronesla Kim znalecky.

„Která je ta šťastná tentokrát?" zeptala se Robin.

„Jeho manželka."

„Panebože – on si ho někdo vzal?"

„Všichni děláme chyby," podotkla Kim. „I když já se teda za žádnou z těch svých nevdala," doplnila a zasmála se.

Robin, mezi přítomnými jediná rozvedená, cítila, jak v ní to stále povědomější nepřátelství sílí, ale přesvědčovala se, že to Kim nemyslela zle.

Když dorazil Shah, který byl menšího vzrůstu než oba jeho mužští kolegové a takový hezoun, že ho pravidelně využívali k ukecávání podezřelých žen či svědkyň, spojila se Pat přes facetime s Midge Greenstreetovou.

„Všechno nejlepší, Cormorane," ozvala se Midge, bývalá policistka s krátkými, dozadu ulízanými černými vlasy a jasnýma, šedýma očima, momentálně usazená v autě. „Kolik že ti je, pětačtyřicet?"

„Dva," opravil ji Strike, „dvaačtyřicet. Tak, můžeme se –"

„Už sis rozbalil dárek?" přerušila ho Midge.

„Nevybírá se pro tebe zrovna snadno," podotkla Pat, načež zvedla rozměrnou krabici ze svého stolu a podala ji Strikovi. „Rozhodli jsme se pro něco praktickýho."

Strike dárek rozbalil a s úlevou shledal, že nejde o nic, co by si musel přede všemi zkoušet, ani o žádnou cetku, kterou by musel přechovávat čistě ze zdvořilosti, ale o velké balení jeho oblíbené náplně do e-cigarety.

„To je nikotinu, že by to porazilo vola," podotkl. „Skvělý. Upřímně. Díky mockrát… No, tak pojďme začít Ksichtem, kdyby se Midge náhodou musela odpojit. Co právě dělá?" zeptal se směrem k obrazovce.

„Zase řval na chuděru svoji mámu, hajzl. Slyšela jsem ho až na ulici. Venku ale –"

„To už jsem Cormoranovi říkala," skočila jí do řeči Kim. „V neděli –"

„Nechala bys mě laskavě domluvit?" zarazila ji z obrazovky naštvaně Midge.

„Tak promiň," opáčila Kim se zdviženým obočím. „Pokračuj."

„… venku ale nebyl," dokončila zamračeně Midge.

„Fajn," řekla Kim a krátce se zasmála. „No, tak v neděli jel do Ipswiche, kde se v hospodě sešel s dalšíma dvěma týpkama. Jeden z nich si něco zapisoval do takový účetní knihy. Nafotila jsem jejich poznávačky a chystám se poprosit známýho u Metropolitní policie, ať mi je prožene systémem."

„Dobrá práce, to by mohlo pomoct," řekl Strike a Robin, které se vybavilo Murphyho „u nás byla fakt eso", se neúspěšně pokusila potlačit osten zášti, „jenže na to, abychom začali sledovat partičku Ksichtových kumpánů, nebudeme mít dost lidí, dokud se nezbavíme Vo-" Včas zachytil Patin pohled a opravil se: „… pana V. A když už jsme u něj –"

„Jeho bejvalá nešoustá Culpeppera," ozval se Barclay. „Jestli chce, aby se o něj přestali otírat v novinách, ať se zkusí nechovat jako vůl."

„Jasně, jenže v novinách píšou o volovinách, co nadělal v minulosti," namítl Shah, „a jestli to nemají od jeho ex, tak kdo jim to donáší?"

Následovala čtvrthodinová diskuze o lidech, s nimiž se pan V. a jeho bývalá žena běžně stýkají. V jejím průběhu Robin zavibroval mobil. Byla to esemeska od Murphyho.

Mám, co jsi chtěla, ale je to mnohem třaskavější, než jsem si myslel.

Robin odepsala:

Moc díky, Ryane, vážně. Mohl by si to kromě mě poslechnout i Strike?

Když ze seznamu věcí k projednání odškrtli pana V., přešel Strike k Decimě Mullinsové. Zatímco ostatní seznamoval s aktuálním stavem věcí, přičemž vynechal informaci o Decimině dítěti, Kim zopakovala, že by se s ní některý z jejích kontaktů u policie mohl podělit o výsledky testů DNA, které byly na mrtvole z trezoru provedeny. Robin jako na jehlách čekala na Murphyho odpověď. Detektivové už probrali rozličné záležitosti spojené s výdaji, požadavky na volno během Vánoc a Nového roku a domluvili se na několika změnách v rozpisu, když její mobil konečně zavibroval.

Dobře, ale probereme to osobně a NIKDO DALŠÍ se nesmí dozvědět, že jste ode mě cokoli dostali. Všechno musí zůstat pod pokličkou.

Robin zvedla hlavu. Pat právě z formy s obrázky princezny Diany vyndávala domácí dort s polevou. S e-cigaretou pevně stisknutou mezi zuby zapíchla do dortu dvě svíčky, velkou čtyřku a dvojku.

„Plnej počet jsem tam dávat nechtěla," řekla Strikovi, když dort donesla ke stolu. „Ještě bysme vyhořeli."

Zatímco zpívali „Hodně štěstí, zdraví", Strike se usilovně snažil vyloudit na tváři výraz vděku. Robin neuniklo, jak je jeho úsměv nucený, a ještě než písnička skončila, rozesmála se, přičemž si s úlevou všimla, že už ji smích tolik nebolí. Strika bezděčně pobavilo zase její pobavení, takže ve chvíli, kdy ho Pat vyzvala, ať svíčky sfoukne, už se usmíval zcela upřímně.

„Přál sis něco?“ zeptala se Kim čtverácky, když Pat začala čokoládový dort krájet.

Strike, který si nepřál nic, neodpověděl.

„Striku, mohla bych s tebou potom na slovíčko ohledně Decimy Mullinsový?“ požádala Robin.

„Jo, určitě,“ přikývl Strike, před něhož Pat právě postavila talíř s kusem dortu. „Já pro tebe taky mám pár věcí.“

Robin s uspokojením zaznamenala, jak otráveně se Kim na okamžik zatvářila.

11

Dvou životů spojení zjizvené bývá,
jsou jeden a jeden, a třetího stín…

Robert Browning
U krbu

Jakmile externí změstnanci agentury dojedli dort a vydali se za plněním svých rozličných úkolů, Strike s Robin se přesunuli do vnitřní kanceláře, jejíž okno bylo zamlžené jemným deštěm. Když Robin zavřela dveře, aby je Pat neslyšela, Strike prohodil:

„Midge v poslední době není zrovna sluníčková."

„Kim jí skočila do řeči," podotkla Robin.

„Nemyslím jen tohle. Má mizernou náladu už od pondělka."

„Mezi ní a Tashou to prý skřípe," vysvětlila Robin, která si kompletní rozbor Midginých problémů vyslechla, když si naposledy předávaly sledování paní V. „Tasha je věčně na natáčení a Midge si myslí, že má něco s chlapem v hlavní roli."

Strike si neurčitě odfrkl. Složitosti milostného života jeho spolupracovníků ho nijak nezajímaly; měl dost starostí s tím vlastním.

„Ryanovi se podařilo získat pro nás informace ohledně toho těla v trezoru," pokračovala Robin. „Zná někoho, kdo na tom případu dělal."

„Aha," řekl Strike. „Výborně."

Netěšilo ho, že za to bude muset být Murphymu zavázaný, ale informace jsou informace.

„Vím, že máš narozeniny, takže už máš nejspíš program," navázala Robin, „ale kdyby ses zvládl zastavit večer na chvíli u mě, mohl by sis to

poslechnout přímo od něj. Nechce to psát. Prý se to za žádnou cenu nesmí dostat ven."

„Jo, to bych mohl," přikývl Strike, jehož plány na večer sestávaly z ležení na posteli, popíjení piva a sledování Arsenalu proti Paris Saint-Germain v Lize mistrů, ačkoli Lucy namluvil, že jde ve skutečnosti na večeři se svými přáteli Nickem a Ilsou.

Robin zvedla fotku položenou na stole.

„Tohle jsi mi chtěl ukázat?"

„Ne, ale samozřejmě se na to podívej," řekl Strike. „To je Rupert Fleetwood."

Zatímco si Robin prohlížela kulatý obličej, široká ramena a číšnický stejnokroj složený z karmínově rudé vesty a motýlka, Strike dodal:

„Včera večer jsem volal Kudlovi, abych se ho zeptal, jestli někdy slyšel o nějakým větším dealerovi kokainu známým jako ‚Dredge'."

Robin věděla, že Kudla je přezdívka protřelého kriminálníka, s nímž se Strike zná už od svých sedmnácti let. Měla pro něj slabost, která Strikovi připadala tak trochu neuvážená.

„A?" pobídla ho Robin.

„Věděl, o koho jde. Ten Fleetwoodův stupidní spolubydlící se rozhodně zapletl s nesprávným člověkem. Požádal jsem Kudlu, ať zkusí rozhodit sítě a zjistit pro mě, jestli tenhle Dredge v poslední době neodkrouhnul nějakýho chlapečka z lepší společnosti. Obvyklá taxa," doplnil ještě Strike.

Přestože byli přátelé, Kudla nepatřil k lidem, co poskytují služby zadarmo.

„To by mohlo pomoct," pokývala hlavou Robin. „Mimochodem, četla jsem tvůj e-mail o Rupertově tetě. Nezdá se zrovna přátelská."

„Dračice ze starý školy," poznamenal Strike. „Nulová náklonnost nebo zájem. Ale nezapomínej, že nevíme, co se mezi nima stalo. Třeba ji před odchodem ze Švýcarska obral do posledního franku."

„Ale řekla ti, že je v New Yorku?"

„Jo, nicméně mi odmítla potvrdit, že s ním mluvila po pětadvacátým květnu. Na druhou stranu chápu, že se policie asi nepřetrhne, aby hledala

člověka, jehož nejbližší příbuzná trvá na tom, že nikam nezmizel. Decima za něj není vdaná a nežili spolu, takže není oprávněná iniciovat pátrání."

„Zatímco jsem byla doma, prolezla jsem všechny články o tý vraždě," sdělila mu Robin. „V komentářích leckdo zmiňoval zednářskou legendu o Chíramu Abífovi. Slyšel jsi o něm někdy?"

„No jo," přikývl Strike. „Nejzručnější řemeslník na stavbě Šalamounova chrámu, zavražděnej za to, že odmítl vyzradit tajemství zednářskýho mistra. *Tajemství ctihodného bratra mistra zednáře uchovám neporušená, budou-li mi takto sdělena a mnou přijata, s výjimkou vraždy a zrady*," zadeklamoval.

Robin na něj zůstala zírat.

„Co?" podivil se.

„Nejsi čirou náhodou zednář?"

„Dej pokoj," uchechtl se Strike.

„No, jak to můžu vědět? Je to přece tajná společnost, ne?"

„‚Společnost s tajemstvími', tak zní oficiální slogan. Ne, ale jeden můj kámoš v armádě byl. Graham Hardacre. Občas jsem mu říkal Chíram, když jsem si z něj dělal prču. Na jeho obhajobu je ovšem třeba uvést, že se k nim přidal jen kvůli teplýmu jídlu."

„Cože?"

„Jeho žena nevaří. Žijou o sendvičích. Díky zednářským večeřím se aspoň občas legitimně dostal ke kusu masa."

„To se nemohl naučit vařit sám?"

„Pokud ho to někdy napadlo, určitě to zavrhl jako výplod chorý mysli. Hardy je zvláštní a srandovní chlap. Ale prvotřídní vyšetřovatel."

Sotva to dořekl, vytanulo mu na mysli, že mu Hardacre před několika měsíci poslal e-mail, na který kvůli své vytíženosti prací a osobními záležitostmi zapomněl odpovědět. Od chvíle, kdy Strike odešel z armády a usadil se v Londýně, se jejich cesty dramaticky rozešly, protože Hardacre zůstal u Speciální vyšetřovací jednotky Královské vojenské policie. V počátcích detektivní agentury pro Strika udělal pár laskavostí, ale vlastně se už pět let nesešli osobně.

„No, určitě si od Murphyho rád poslechnu, kolik pravdy na těch řečech o Abífovi bylo," prohodil Strike.

„Proč to chlapi dělají?“ zeptala se Robin.

„Co, vraždí lidi?“

„Ne, proč mají takovou zálibu v uzavřených společnostech s rituálama a tak? Ženský si na tyhle věci zdaleka tolik nepotrpí.“

„Nevím,“ pokrčil Strike rameny, ale po pár vteřinách přemýšlení dodal: „Myslím, že asi mnohem víc než vy dáme na hierarchie. A taky potřebujeme důvod k setkávání. Vyrazit ven a něco společně dělat nebo sledovat. Nechodíme se moc navzájem navštěvovat, jedině když jdou i ženský.“

„Takže svobodný zednářství je něco jako sálovej fotbálek?“

„S tím rozdílem, že ve fotbalu nemá tolik týmů tajný pozdravy a málokdy slyšíš hráče, že by se navzájem vyptávali, jak stará je jejich babička.“

„Cože?“ Robin na něj vyvalila oči, naprosto zmatená.

„Tak se zednáři jeden druhýho ptají, ke který patří lóži. Každá lóže má svoje číslo. ‚Kolik je tvojí babičce?‘ ‚Dva tisíce padesát tři.‘“

„Tohle všechno ti řekl Hardacre?“

„Něco. Většina se dá někde vyhledat. Od Hardacrea jsem pochytil hlavně to, že zednář má pomáhat těm, co to potřebujou – zejména druhým zednářům –, a obecně se chovat jako vzornej občan. A má povinnost napomenutí.“

„To je co?“

„Bratrská promluva do duše. Ale šeptem, mezi čtyřma očima, nic veřejnýho.“

„Vztahovalo by se to i na kriminální jednání?“ zeptala se Robin ze zvědavosti.

„‚S výjimkou vraždy a zrady‘,“ ocitoval Strike. „A pak jsou tam věci, co se normální smrtelník nedozví. To mi Hardacre odmítal prozradit.“

Robin se podívala na hodinky a pak neochotně, protože ji tohle téma zajímalo, oznámila:

„Radši už půjdu, za dvě hodiny to přebírám po Midge. Hodí se ti večer v sedm? Objednala bych třeba pizzu.“

„Jo, určitě,“ přikývl Strike. „Tak večer.“

Robin zamířila z kanceláře a Strikovi běželo hlavou, jak bude asi večer strávený v její a Murphyho společnosti vypadat, protože to mělo být poprvé,

co s nimi bude o samotě. Napadlo ho, že se mu třeba podaří nějak zaonačit, aby Murphy vypadal jako blbec.

S touto zjevně infantilní, ale uspokojivou myšlenkou se obrátil zpátky k počítači, aby sepsal hlášení pro pana V.

12

Všichni se mýlíme, byť ne všichni stejnou měrou.

Albert Pike
Liturgie starého a přijatého skotského
ritu svobodných zednářů

Teprve po odchodu z kanceláře na Denmark Street přepadly Robin ohledně nadcházejícího večera určité obavy.

Dobře si uvědomovala, že její detektivní partner a její přítel, kteří spolu předtím, než se s Murphym dala dohromady, jednali relativně vstřícně, teď jeden k druhému chovají silné antipatie. Murphy nejednou projevil podezřívavost ohledně Robinina a Strikova přátelství a ona ho nakonec ukonejšila sdělením, že Strike chodí s jistou právničkou, i když to nebyla pravda; Strikova letmá aférka s Bijou Watkinsovou skončila už předtím, než o ní Robin Murphymu pověděla. Robin však informaci nikdy neuvedla na pravou míru, protože sloužila svému účelu. Naprosto chápala, proč je Murphymu její blízký vztah se Strikem proti srsti: jeho bývalá manželka ho opustila kvůli nějakému kamarádovi. Netoužila však po zbytečných žárlivých výlevech, protože těch si užila víc než dost od svého vlastního bývalého manžela.

Důvody Strikovy antipatie vůči Murphymu jí byly jasné méně, odhadovala však, že jsou za ní obavy ze ztráty firemní partnerky kvůli manželství a dětem. Pokud by to byla pravda, pořádně by ji to urazilo a naštvalo, protože svoji oddanost téhle práci i agentuře prokazovala víc než dostatečně. Pro Strikův postoj samozřejmě existovalo ještě jedno možné vysvětlení, ale

o tom odmítala přemýšlet – až na to, že o něm stejně přemýšlela, dokonce častěji, než si byla ochotná přiznat. *Řekl jsem Amelii naprosto přesně, co mi Charlotte vzkázala… že ví, že miluju tebe…*

A dost, nakázala si Robin přísně, když v šest hodin večer poklízela v obýváku. Nesnášela tenhle pocit vnitřní úzkosti a štvalo ji, jak se její neukázněný mozek pořád znovu vrací zrovna k rozhovoru, při němž ji Strike nejdřív šokoval tímhle sdělením a pak nonšalantně odkráčel. *Nemiluje tě, jen se někdy chová jako otravnej blb.* Otírala konferenční stolek o něco energičtěji, než bylo třeba, jakoby navzdory mírnému bolestivému tepání v místě operace, a v duchu si připomínala, že je přece s Murphym šťastná.

Aby utišila zjitřené nervy, pustila si pro rozptýlení zprávy, jenže z obrazovky na ni vykoukla fotka Jonathana Wace, vůdce sekty na Chapmanově farmě. Hned televizi zase vypnula.

Doufala, že Murphy dorazí na půl sedmou, aby už byl na místě, až přijde Strike, jenže měl pětadvacet minut zpoždění. Zrovna když si říkala, že si za to bude moct sám, jestli se tu Strike objeví jako první, zaklepal její přítel na dveře, celý rudý, v ruce láhev s vodou a přes rameno tašku do posilovny.

„Soused z dolního patra mě pustil dovnitř. Promiň, že jdu pozdě. Dal jsem si hodinu v posilce, ale když jsem vylezl, parkoval mi jeden idiot před autem. Musel jsem čekat, než skončí."

„To je v pohodě," řekla Robin, dala mu na uvítanou pusu a objala ho, upřímně ráda, že si byl zacvičit; snad tím vyplavil aspoň trochu toho stresu, který v poslední době zažíval kvůli vytrvalému lynčování svého týmu v tisku, protože se jim stále nedařilo polapit střelce v případu těch dvou malých kluků. „Jsem ti za tohle vážně vděčná, Ryane, opravdu moc."

„No jo, když jsi nechtěla víkend v Paříži… On tu ještě není?"

„Ne, ale dorazí každou chvíli. Objednala jsem pizzu."

Snažila se Murphymu ukázat, že kvůli svému detektivnímu partnerovi nevyvíjí žádné zvláštní úsilí, a oblékla si proto jen džíny a starou mikinu.

„Varovala jsi Strika, že je to citlivá –"

Ozval se zvonek. Robin bzučákem vpustila Strika do domu a o pár minut později už si s Murphym potřásali rukou a téměř se jeden na druhého

usmívali. Strike předal Robin láhev červeného vína, ona mu poděkovala a zamířila do kuchyně pro skleničky. Znovu se ozval zvonek.

„Já tam dojdu," zavolal Murphy na Robin, a zatímco u dveří čekal na poslíčka s pizzou, Strike si sundal kabát, pověsil si ho a rozhlédl se po Robinině obýváku. Neuniklo mu, že u dveří ložnice leží nedbale odložená Murphyho taška do posilovny.

Byt vypadal prakticky stejně jako při Strikově poslední návštěvě, kdy tady přespal, i když bohužel jen na gauči. Napadlo ho, jestli o tom Murphy ví. Všiml si, že pokojová květina, kterou Robin dal, když se tu zabydlovala, se zjevně těší dobré péči, ke své nelibosti však shledal, že mezi fotografie na poličce přibyla jedna, na níž Robin s Murphym stáli v objetí před domkem, který neblaze působil jako Robinin domov v Yorkshiru.

Murphy dal poslíčkovi dýško a odnesl pizzy Robin do kuchyně. Potom se vrátil ke Strikovi, který dosud stál uprostřed pokoje, a tiše mu řekl:

„Ty informace, co mám, jsou přísně důvěrné. Jestli se někdo dozví, že jsem je vynesl, budu až po uši v průseru. Moje známá mi prozradila víc, než správně měla, takže jestli se něco prokecne, riskuje krk taky."

„Já obvykle nic neprokecnu," ujistil ho Strike.

„Udělal jsem to jen proto, že mě požádala Robin."

Jelikož by Murphy asi sotva sháněl informace z lásky ke Strikovi, nebylo detektivovi úplně jasné, proč mu tohle sděluje.

„Prosím," řekl Murphy a krátce pokynul k sedací soupravě.

Strike si zvolil křeslo a Murphy se uvelebil na gauči. Robin v kuchyni slyšela, že zavládlo trapné ticho, a zalitovala, že nepustila nějakou hudbu. Spěchala, aby měla talíře, ubrousky a skleničky co nejdříve přichystané.

„Jak to jde s tou právničkou?" zeptal se Murphy Strika.

„Kterou právničkou?" opáčil Strike.

Robin se v kuchyni sevřel žaludek.

„Myslel jsem, že jsi teď s nějakou právničkou. Bijou nebo tak nějak."

„Aha, jasně. Jde to výborně."

Robin, trochu zardělá, vběhla honem do pokoje s pizzou, talíři a ubrousky. Strikovi se vyhýbala pohledem.

„Tak se do toho dáme?“ řekla a usadila se na gauč vedle Murphyho. Ten si vyndal zápisník.

„Zrovna jsem povídal Strikovi: nic se nesmí dostat ven.“

„Nedostane, Ryane, slibuju,“ ubezpečila ho Robin, zatímco Strikovi nalévala víno.

„Dobře. Takže.“ Murphy zvedl zápisník a Strike se natáhl pro kus pizzy. „Základní informace znáte. Chlápek, který si říkal William Wright, dostal práci v tom krámě v Holbornu, v Ramsayově stříbrnictví. Třetí pondělí majitel obchodu otevřel trezor a našel v něm Wrightovo znetvořené tělo, zato všechno cenné stříbro, co tam v pátek uložil, bylo pryč.

Policie brzy zjistila, že žádný William Wright ve skutečnosti neexistuje. Nenašly se žádné záznamy s tímhle jménem a s uvedeným datem narození a všechny reference, které předložil u pohovoru, byly falešné. Ve starožitnictví v Doncasteru, kde údajně pracoval, o něm nikdy neslyšeli. Telefonní čísla, která měl u referencí napsaná, se pojila k jednorázovým sim kartám. Jeden občan se policii se ozval s tím, že Wright bydlel v bytě pod ním, v Newhamu. Wright se tam nastěhoval před měsícem, zálohu zaplatil v hotovosti a lidi z domu ho znali jen jako Williama Wrighta z Doncasteru.“

Murphy se napil ze své láhve s vodou a Strika, který si v průběhu jeho řeči dělal poznámky, při tom napadlo, že popíjení z vlastní láhve s vodou mimo jakoukoli sportovní aktivitu působí příšerně strojeně. Murphy obrátil stránku a pokračoval:

„Naposledy byl Wright naživu spatřen zřejmě v pátek sedmnáctého června. Je na záznamu z vnitřní bezpečností kamery obchodu skoro celý den –“

„Skoro?“ přerušil ho Strike.

„Pozdě odpoledne ho poslali něco vyřídit, ale potom se vrátil a zůstal v obchodu až do šesti. Deset minut po šesté ho zachytila kamera před vchodem do metra na stanici Covent Garden.

Městská kamera u vstupu do ulice Wild Court, kde se Ramsayovo stříbrnictví nachází, natočila v sobotu v časných ranních hodinách – přibližně v době, kdy někdo obchod znovu otevřel – čtveřici mužů. Předpokládá se, že šlo o Wrighta a jeho tři komplice.

Záznam vnitřní bezpečnostní kamery ukazuje, jak kolem jedné hodiny ráno někdo potmě vstupuje dovnitř. Dotyčný přešel přes prodejnu a kameru vypnul. Wright byl zřejmě zabit krátce poté, jedním nebo několika ze svých kompliců. Podle soudní pitvy byl v době objevu těla po smrti přibližně osmačtyřicet hodin."

„Takže Wrighta na sto procent zabili přímo v trezoru?" zeptal se Strike. „Nemohlo to být tak, že ho zabili jinde a do trezoru strčili až pak?"

„Ne, jednoznačně k tomu došlo v trezoru," potvrdil Murphy. „Stopy krve jsou podle forenzního týmu nenapodobitelné. Navíc tam byl částečný otisk boty, který zjevně vznikl v době, kdy byla krev ještě tekutá."

„Máš o tom otisku něco bližšího?" zajímal se Strike.

„Já myslel, že se snažíte identifikovat mrtvolu, ne dopadnout vrahy."

„Když zjistíme totožnost vrahů, může nám to pomoct identifikovat mrtvolu," odvětil Strike a opětoval Murphyho ledový pohled.

„Za chvilku pochopíš, že snažit se vystopovat zrovna tyhle vrahy by asi nebyl zrovna dobrý nápad," pronesl Murphy. Sklopil zrak zpátky k poznámkám.

„Bezpečnostní kameru znovu zapnuli kolem třetí ráno, restartovali alarm –"

„Oni ho vypnuli, když vešli do obchodu?" přerušil ho Strike.

„To… nevím," přiznal Murphy s pohledem upřeným do poznámek. „Nejspíš ano. Každopádně se potom obchod znovu otevřel až v pondělí ráno."

Opět se napil vody a pokračoval:

„V době po loupeži zachytily městské kamery v okolí Wild Court jenom dvojice osob nebo jednotlivce, takže zbylí tři zloději se zjevně rozdělili."

„Nesli to ukradený stříbro?" zeptala se Robin.

„K tomu ta moje známá neměla moc informací – možná si ho nacpali do batohů. Policie si myslí, že jeden z nich nasedl do únikového vozu, který v tu správnou chvíli dorazil na Wild Court, jenže nejbližší kamera byla právě mimo provoz. Podle mojí známé projelo krátce po třetí ráno kolem kamery o kus dál auto s falešnou poznávačkou a osamělým řidičem. Když pak míjelo další kamery, byli v něm dva lidé."

„Co to bylo za značku?" zeptal se Strike.

„To mi neřekla," odvětil Murphy a tentokrát se ani neobtěžoval zvednout hlavu. „Jak už jsem zmiňoval, přes víkend měl obchod zavřeno, takže tělo leželo nedotčené až do pondělka, kdy se do trezoru podíval majitel."

„A to tělo teda zohavili?" podotkl Strike.

„Jo, ale lidi z toho obchodu poznali, že jde o Wrighta – podle vlasů, výšky, postavy a tak dále. DNA odebraná z mrtvoly odpovídala DNA nalezené v obchodu, včetně vlasů z odtoku umyvadla. Mrtvola byla nějak zvláštně zahalená, ale moje známá mi neřekla, jak přesně. Zřejmě to mělo nějaký konkrétní význam, možná aby ho ponížili."

Murphy se znovu napil vody, pak řekl:

„Teď přijde ta část, o které nesmíte mluvit."

„Nebudeme," ujistila ho Robin.

„Vysvětluje, proč policie na sto procent nepotvrdila, že Wright byl skutečně Jason Knowles, ale jestli někde prozradíte –"

„Ryane, neprozradíme."

„Dobře," přikývl Murphy a pokračoval: „Jason Knowles měl spoustu styků v podsvětí. Většina jeho příbuzných jsou kriminálníci a jeho strýc je velká ryba. Knowles sám ale moc velkou roli nehrál, byl jenom zloděj.

Ten Knowlesův strýc kšeftuje se zbraněmi a Národní kriminální agentura měla v jeho blízkém okolí už půl roku nasazeného svého člověka. Ten slyšel ze dvou různých zdrojů tu samou historku: Jasona vlákali do pasti po záminkou, že on a jeho vrazi jdou společně něco vykrást, a po vraždě se postarali, aby se jeho tělo nedalo identifikovat. Údajně jeho zabití nařídil přímo jeho strýc, protože měl podezření, že právě Jason vynáší informace policii."

„Panebože," vydechla Robin.

„Všechno v tom stříbrnictví na to pasovalo. Mrtvola odpovídala Knowlesovi výškou i postavou, a když policisté ukázali Knowlesovy fotky lidem z obchodu, připadal jim jako Wright. Nemohli to potvrdit s úplnou jistotou, protože Wright nosil plnovous, který Knowles na fotkách neměl, navíc Wright chodil na rozdíl od Knowlese v brýlích a Knowles taky obvykle nepoužíval samoopalovací krém. Wright měl navíc tmavší vlasy než Knowles, ale vyšlo najevo, že mrtvola měla vlasy obarvené. Kromě toho se Knowles vychloubal,

že o jeho příští akci se bude psát ve všech novinách, a to ukradené stříbro mělo velkou historickou hodnotu."

„Otisky?" nahodil Strike.

„To byl problém."

„Ty Knowlesovy má policie určitě v záznamech."

„Má, jenže tělu chyběly ruce, což samozřejmě naznačuje, že vrah věděl, že bychom mrtvolu podle otisků identifikovali."

„Nebyly Wrightovy otisky všude po obchodě?"

„Asistenti nosí pro otevírání skleněných vitrín a manipulaci se stříbrem rukavice a uklízeč, jistý Todd, bohužel v pondělí ráno těsně před objevem těla odvedl v prodejně, v zázemí pro zaměstnance a na toaletě velmi solidní práci."

„Uklízeč?" podivil se Strike.

„I chlapi umějí uklízet, jak jsem slyšela," podotkla Robin.

„Já myslel, že je to mýtus," opáčil Strike.

Murphy dělal, jako by tuhle výměnu vůbec neslyšel, a pokračoval:

„Kdyby Metropolitní policie usilovala o identifikaci Knowlese prostřednictvím DNA, samozřejmě by to znamenalo riziko pro toho tajného agenta, proto Národní kriminální agentura policii požádala, ať to zahraje do autu – ať dál žádá o informace veřejnost, dokud neuzavřou ten případ s nelegálním prodejem zbraní a nebudou moct Knowlesovy příbuzné otestovat bezpečně.

Bohužel se pak člověk, který celému tomu trezorovému případu velel, Malcolm Truman, utrhl ze řetězu a oznámil, že si je Metropolitní policie jistá, že tím zavražděným je Knowles."

„Proč to sakra udělal?" zeptal se upřímně zmatený Strike.

„Novináři rozvíjeli ty zednářské teorie a Truman nechtěl vypadat jako trouba, co nemá žádnou stopu. Moje známá tvrdí, že je to namyšlenec a hrozně těžce nesl, že nemá tisku co říct. Jakmile si takhle pustil pusu na špacír, suspendovali ho. Zbytek týmu se snažil nějak ty napáchané škody napravit, jenže když novináři slyšeli, že Wright byl obyčejný kriminálník, a všechny zednářské teorie jsou tím pádem nesmysl, ztratili zájem. Podtrženo

sečteno," uzavřel Murphy, „William Wright byl Jason Knowles, ale zatím to nemůžou prokázat."

Odložil vodu a natáhl se pro kus pizzy.

„Jestli to dobře chápu, tak z těch lidí, co tam pracovali, s tím nikdo nic do činění mít nemůže, je to tak?" zeptal se Strike.

„Jo, všichni měli neprůstřelné alibi," prohlásil Murphy s plnou pusou. „Uklízeč Todd hrál až do rána karty se svojí obvyklou pokerovou partičkou, jejíž členové to všichni potvrdili. Vedoucí jménem Pamela strávila víkend v Granthamu na rodinné svatbě, která začínala v pátek v osm večer. Majitel, Ramsay, na půl úvazku pečuje o svoji manželku; měli přes víkend návštěvu, která potvrdila, že dům opustil jen v sobotu, když s nimi šel do hospody na oběd."

Asi minutu jedli všichni tři mlčky. Robin by se ráda Strika zeptala, co si o tom myslí, jenže to nechtěla udělat před Murphym. Strike mezitím přemítal o skutečnosti, že kriminalista zjevně nestojí o to, aby agentura tenhle případ vzala, a i když sám doposud zastával stejný postoj, najednou ho napadlo, jestli se mu tu nenaskytla úžasná příležitost, jak mezi Robin a jejího přítele vrazit klín.

„Zmínil jsi, že se uvažovalo ještě o dalších adeptech na Wrighta," obrátila se Robin k Murphymu.

„Jo, pár jich bylo," přikývl Murphy. Znovu zvedl zápisník a otočil stránku. „Skoro všechny vyloučili. Zůstali jen dva, co se vyloučit nedali, protože policie nesehnala jejich DNA.

Jeden se jmenoval Tyler Powell. Podle všeho se doma v Midlands dostal do nějakého průšvihu a řekl babičce, že si sehnal práci někde na jihu, pak se ale přestal ozývat a babička to nahlásila. Výška a věk odpovídají, ale jinak není důvod se domnívat, že by to měl být on."

„Nemohli DNA ověřit přes vzorek od babičky?" nadhodil Strike.

„Powell je adoptovaný."

„A ten druhý?" pobídla Murphyho Robin.

„Nějaký Niall Semple, Skot. Psalo se o něm v novinách, protože jde o bývalého výsadkáře. Trpěl psychickými problémy, zničehonic odešel

z domova a nikomu už se neozval. Opět žádní pokrevní příbuzní. Jeho matku zpopelnili zrovna v té době, kdy zmizel. Policii se ozvala jeho manželka. Měl odpovídající výšku a krevní skupinu, ale jinak nic nenaznačuje, že by to byl on."

„A nikdo neuvažoval o tom, že by Wright mohl být Rupert Fleetwood?" zeptala se Robin.

„Moje známá zmínila jen Powella a Sempla," odpověděl Murphy.

„A tu věc s tím gigolem…" připomněla mu Robin.

„To je co?" Strike zvedl hlavu od zápisníku.

„Jenom špatný vtip, který začal žít vlastním životem," opáčil Murphy. „Tělo bylo nahé – u toho to začalo."

„Možná je to divná otázka," navázala Robin, „ale neměla ta mrtvola něco vyrytého na zádech?"

„Jak tohle do prdele víš?" obořil se na ni Murphy.

„Viděla jsem to na internetu," odvětila Robin, podrážděná jeho tónem, obzvlášť před Strikem. „Někdo v komentářích pod článkem napsal, že měla do zad vyryté písmeno ‚G'."

„Moje známá říkala, že to byl punc." Murphy zaklapl zápisník. „A to je všechno, co mám."

„Díky moc, Ryane," řekla Robin. „Tohle je –"

„Takže co bude dál?" přerušil ji Murphy. Spíš než na ni se díval na Strika.

„Chtěli jsme zjistit, jestli si je policie na sto procent jistá totožností oběti," odpověděl Strike, „což teď víme. Není."

„S tou Knowlesovic famílií si nemůžete zahrávat," prohlásil Murphy.

„To ani nehodláme. Nemáme forenzní laboratoř, nemůžeme analyzovat DNA."

„Takže ten případ odmítnete?"

„To budeme muset s Robin prodiskutovat," řekl Strike.

„Dá si ještě někdo –" začala Robin.

„Byl to Knowles," prohlásil Murphy s pohledem upřeným na Strika. „Jenom tu ženskou budete vodit za nos a předstírat, že existuje šance, že to byl ten její koloušek."

„No já nevím," pokrčil rameny Strike, záměrně s co největším klidem. Jen ať Robin vidí, jak se Murphy vzteká a snaží se agentuře diktovat, co smí vyšetřovat. „Mezi Rupertem Fleetwoodem a tou mrtvolou je spousta styčných bodů, měl dobrý důvod se na nějakou dobu někam uklidit a taky měl na prodej tu cennou stříbrnou loď."

Robin velice dobře věděla, že Strike ve skutečnosti Ruperta Fleetwooda za Williama Wrighta nepovažuje: předpokládala, že to říká čistě proto, že ho Murphyho pánovitý tón dráždí stejně jako ji.

„No nic." Strike odložil talíř a zvedl se od stolu. „Měl bych jít."

„Už?" podivila se zaskočená Robin. „Je tu ještě pizza. A pudink."

„Mám rande s Bijou," odpověděl a zadíval se jí přímo do očí. Robin cítila, jak rudne, a dala by cokoli za to, aby tomu dokázala zabránit. „Každopádně díky," dodal a teď se zadíval na zjevně soptícího Murphyho. „Ohromně to pomohlo."

13

A pak ty úskoky, rozvláčné tajnosti,
protřelé pletichy, záhadné depeše,
náhodná setkání, jež nejsou náhodou,
a v hlavě otázky: „Ví to, či neví to?“

Robert Browning
Na balkoně

Kvůli pracovnímu rozpisu se Strike s Robin znovu setkali až v pátek, což byl studený a bezmračný den. Centrum Londýna už plně rozsvítila vánoční výzdoba a jedenáctá hodina zastihla Robin na Mount Street v Belgravii, pod jednou z extravagantních dekorací ze stříbrných žároviček, které se táhly přes celou ulici. Předstírala právě, že telefonuje, zatímco bývalá manželka jejich klienta kriketisty nakupovala v obchodě Balenciaga.

Přestože měla Robin rukavice a kabát, lezavá zima ji štípala do každého kousku odhalené kůže. Cítila se sklesle a unaveně, protože pořád špatně spala. Strikova návštěva po sobě zanechala nepříjemný spodní proud. Murphy se k tématu mrtvoly v trezoru vrátil následujícího rána, načrtl, jaká nebezpečí by s sebou mohlo přinést provokování člověka, který už nařídil vraždu vlastního synovce, a ještě jednou Robin připomněl, že kdyby Lynden Knowles pojal podezření, že ho někdo vyšetřuje kvůli Jasonově smrti, neohrozilo by to život jenom Strikovi. Robin se usilovně snažila nepůsobit příliš defenzivně nebo naštvaně, jen Murphymu opakovala, že ani ona, ani Strike nemají v úmyslu se k Jasonovu strýci přibližovat, a ujistila ho, že informace o onom policistovi pracujícím v utajení je u nich dokonale v bezpečí.

Bývala by mohla říct mnohem víc. Mohla by Murphymu připomenout, že jí nemusí dávat žádné přednášky o tom, jak je nebezpečné zaplést se s profesionálními zločinci, protože ona a Strike už v minulosti stáli proti zločinecké rodině ve všech ohledech stejně sociopatické, jako se jeví rodina Lyndena Knowlese. Mohla by dokonce říct nahlas to, co oba dobře věděli, totiž že za veškerými Murphyho komentáři stojí jeho antipatie k jejímu partnerovi. Ale zdržela se toho. Nestála o hádku.

Jindy by nejspíš poslala Strikovi esemesku a zeptala se, co si o Decimině případu myslí, jenže skryté rozpaky z toho, že byla přistižena při lži ohledně Bijou Watkinsové, jí v tom zabránily. Teď upírala zrak přes ulici na motiv vytesaný do kamene nad okny Balenciagy; byl to buďto strom, nebo snop obilí. Možná ji ovlivňovala zednářská symbolika, o které si četla ráno při cestě metrem: snop obilí, jak se dozvěděla, představuje pro svobodné zednáře hojnost a štědrost.

Když uslyšela svoje jméno, trhla sebou a rozhlédla se. Po ulici k ní kráčel Strike. Očekávala, že bude sledování předávat Shahovi, navíc až za hodinu. Předstírala, že ukončuje hovor, a zastrčila mobil zpátky do kapsy.

„Ksicht zase jede do Ipswiche," zněla Strikova první slova. „Čert ví, co tam chystá. Každopádně Shah ho sleduje a řekl mi, že jsi tady."

„Jdeš brzo," reagovala Robin. „Mám ji mít ještě hodinu."

„Já vím. Chtěl jsem s tebou probrat ten trezor. Před chvílí mi zase volala Decima Mullinsová."

„Moment," zarazila ho Robin s pohledem upřeným na Balenciagu. „Paní V. někam jde."

Z obchodu se právě vynořila bruneta v dlouhém černém kabátu z umělé kožešiny, v botách na hodně vysokých podpatcích a s velkou nákupní taškou v ruce. Loudavým krokem se vydala po ulici. Strike a Robin vyrazili s dvacetimetrovým odstupem po protějším chodníku a drželi s ní tempo.

„Co jsi Decimě řekl?" zeptala se Robin.

„Pravdu," odpověděl Strike, „jen jsem pochopitelně vynechal toho týpka v utajení. Sdělil jsem jí, že nepřímý důkazy mluví silně ve prospěch teorie, že je to Jason Knowles, ale na sto procent se to zatím nepotvrdilo."

„A co ona na to?“

„Prosila mě, ať se pokusím prokázat, kdo Wright doopravdy byl. Co ty si o tom myslíš?“

„Měla jsem za to, že ten případ nechceš.“

„No, nebudu ti lhát,“ pronesl Strike, „ta mrtvola mě začíná zajímat.“

Což ale samozřejmě nebyla celá pravda.

Od chvíle, kdy si uvědomil, jak moc je jejich vyšetřování toho mrtvého těla v trezoru proti srsti Murphymu, začalo mu docházet, kolik příležitostí tenhle případ skýtá stran jeho plánů s Robin. Tajnosti kolem agenta Národní kriminální agentury představovaly dokonalou záminku pro to, aby na většině případu pracovali jen oni dva, bez svých externích kolegů. Nutnost důvěrného sdílení informací by ospravedlňovala jejich pravidelné uzavřené porady a návdavkem by se možná museli vypravit do měst, odkud pocházejí ostatní adepti na Williama Wrighta, aby je mohli vyloučit. To by znamenalo dlouhé cesty autem, spousty společných výslechů a konzultací a s trochou štěstí i přenocování. Dokonce by měl skvělou záminku k tomu, aby znovu zavedl řeč na Charlottin vzkaz na rozloučenou, až bude vysvětlovat, proč s ním Sacha Legard a Valentine Longcaster nejspíš nebudou chtít mluvit.

Nepochyboval, že leckdo by podobné úvahy považoval za cynické, to ho však ani v nejmenším netrápilo. Koneckonců hodlal Decimě Mullinsové poskytnout přesně to, na co si agenturu chce najmout, a pokud se jim podaří prokázat, že Fleetwood tím mužem v trezoru nebyl, dostane se jejich klientce rozřešení, jaké potřebuje.

Bruneta na druhé straně ulice vešla do klenotnictví. Strike s Robin se automaticky otočili a zadívali se do protější výkladní skříně, aby ve skle pozorovali odraz obchodu.

„Ovšem,“ pokračoval Strike, „kdyby vyšetřování mělo dělat problémy mezi tebou a Murphym, můžeme ho odmítnout.“

Zaskočená Robin k němu vzhlédla.

„Já… i kdyby dělalo, nebyl by to pro mě důvod, proč ho nevzít,“ reagovala bez rozmýšlení.

Vida, pomyslel si Strike, ale nahlas řekl:

„Já bych to na tvým místě vnímal stejně, ale leckdo by mohl namítnout, že právě proto jsem pořád single. Ani ses mě nezeptala, jaký bylo moje rande s Bijou," dodal a zadíval se na ni.

„Proboha, za to se omlouvám," vyhrkla Robin a zrudla. „Vůbec… zapomněl jsem Ryanovi říct, že jsi s ní přestal chodit… nemusel jsi –"

„To je fuk," přerušil ji Strike. „Ona je jako imaginární přítelkyně mnohem lepší, než byla doopravdy. Teda," dodal hned, „ne že bych ji považoval za svoji opravdovou přítelkyni."

„A za co ji teda považuješ?" zeptala se Robin, upřímně překvapená tím, jaký směr jejich rozhovor nabral. Strike měl obvykle ohledně svého osobního života pusu zatvrzele na zámek.

„Za pomýlenej pokus o rozptýlení a okamžitý uspokojení, kterej mě z týhle praxe nadobro vyléčil. To byla rychlost," dodal Strike, protože exmanželka pana V. se v tu chvíli opět vynořila na ulici.

„Nic jí nepadlo do oka," podotkla Robin a společně znovu vykročili stejným směrem jako ona. „Myslím, že nakupuje vánoční dárky."

„Bože, ani mi to nepřipomínej," zasténal Strike. „Naprosto to nesnáším. Dám litr komukoli, kdo mě týhle povinnosti zbaví."

„Kde budeš na Vánoce?" zeptala se Robin. Poprvé za šest let měli mít o svátcích oba volno.

„U Lucy," řekl Strike. „Nedalo se z toho vykroutit, obzvlášť takhle krátce po Tedově smrti. Navíc musím jít i na štědrovečerní večírek se všema sousedama. To je jako za trest. Co plánuješ ty?"

„Jedeme s Ryanem k našim. Po pravdě se toho taky docela děsím."

„Vážně? Proč?"

„Já nevím," vzdychla Robin. „Prostě svátky s rodinou. Barák nacpaný lidma…"

Jenže spoustu dalšího mu říct nemohla. V domě budou dvě těhotné ženy: její švagrová Jenny a přítelkyně jejího bratra Martina. O Robinině nedávné hospitalizaci sice nikdo z rodiny nevěděl, ale nepochybovala, že se spousta hovorů bude točit kolem těhotenství a mimin, a obávala se, že by to Murphy

mohl využít jako záminku k tomu, aby znovu nadnesl téma zmrazení vajíček.

„… ráda bych zůstala v Londýně a trávila svátky po svým, jenže na to člověk zjevně nemá právo, dokud nemá vlastní děti."

„Kdepak, ani potom," opáčil Strike. „Joan by k smrti urazilo, kdyby Lucy s Gregem a klukama některej rok nepřijeli."

Bruneta před nimi za chůze pohazovala hřívou profesionálně vyfoukaných vlasů.

„Takže jak?" zeptal se Strike. „Vezmeme ten případ? Je to na tobě."

„No… podle všeho, co jsi povídal, se vážně zdá, že když to nevezmeme my, prostě si najme někoho jinýho."

„Souhlasím. A my ji nebudeme vodit za nos."

„Ne," zavrtěla hlavou Robin, „a musím přiznat, že mě ta mrtvola začíná zajímat taky."

„Ale jak jsem říkal, kdyby to mělo dělat problémy –"

„Zavolej jí a pověz jí, že to berem," přerušila ho.

„Určitě?"

„Určitě."

„Tak já jí cinknu hned," prohlásil Strike a vytáhl mobil.

Zatímco Robin poslouchala, co do telefonu říká, byla mu vděčná za ohleduplnost vůči Murphymu i za to, že její lež o Bijou Watkinsové přešel žertem.

„Výborně, tak vám pošleme smlouvu," uzavřel Strike. „Jistě… Ano… To vůbec nevadí. Bude nám potěšením."

Potom hovor ukončil.

„Je nám ohromně zavázaná," podotkl. „Zase si poplakala."

Oba partneři chvíli kráčeli mlčky, Strike naprosto spokojený s posledními deseti minutami odvedené práce. Tím komentářem o Bijou Watkinsové se mu bravurně povedlo dát najevo, že už nemá zájem o příležitostné vztahy, a Robin souhlasila s vyšetřováním, přestože její přítel je zjevně proti. Bez ohledu na rizika a bez ohledu na možné dopady teď hodlal využít prvního příznivého okamžiku k tomu, aby jí vyjevil své city, a pokud se žádná taková příležitost nenaskytne přirozeně, tak tomu pomůže.

Člověk nemůže být hrdý na něco, co si neodpracoval.
Nikdy nedovol, aby pravidla hry určoval tvůj protivník.
Drž se vlastního plánu a hraj podle toho, v čem máš navrch.

DÍL DRUHÝ

„Někdy se ty nejhlubší doly nakonec ukáží jako ty nejlepší.“
„A dokud je někdo ochotný za to platit, kope se pořád dál.“

John Oxenham
Panna ze Stříbrného moře

14

Učinil jsi první krok přes jeho práh, první krok vstříc vnitřní svatyni a srdci chrámu. Jsi na cestě, která vede vzhůru po úbočí hory Pravdy…

Albert Pike
Mravy a dogma starého a přijatého skotského ritu svobodných zednářů

„Kde jsi?“ spustil Strike rovnou, jakmile Robin druhého prosince přijala jeho hovor.

„Na A40,“ odpověděla co nejhlasitěji, protože jela ve svém vetchém landroveru, který neměl bluetooth. „Paní V. je kus od Stroudu. Přebírám ji od Midge.“

„Do Stroudu pojede Kim,“ řekl Strike. „Právě jsem mluvil s majitelem Ramsayova stříbrnictví. Dost mě překvapilo, jak nadšeně uvítal, že se s ním chceme setkat; mohl se přetrhnout, aby mi vyšel vstříc. Chce vědět, jestli se tam můžeme zastavit dneska v jednu.“

„Fajn, jasně,“ souhlasila Robin, kterou dějiště vraždy Williama Wrighta zajímalo mnohem víc než prázdný kroketový trávník, na který by zírala přes živý plot. „Vrátím se.“

„Sejdeme se v půl jedný před Síní svobodných zednářů.“

Robin to tedy otočila zpátky k Londýnu. Byl studený, zamračený den, ale tu a tam zpoza mraků vykouklo slunce a odhalilo špínu na čelním skle, které Robin neměla čas umýt, protože nejdřív měla moc práce a pak byla po operaci. Ve starčičkém landroveru začalo v posledních několika dnech záhadně rachotit a Robin se zatím nepodařilo vystopovat, odkud zvuk

přichází. Vozu se blížila technická a ona měla neblahé tušení, že tentokrát už jí možná neprojde.

Vyhlídka na návštěvu Ramsayova stříbrnictví jí zvedla náladu, což nebylo zrovna snadné, protože před Strikovým telefonátem přemítala o několika nedávných rozhovorech s Murphym. Její přítel to sice neřekl naplno, ale Robin cítila, že rozhodnutí agentury případ mrtvoly v trezoru přijmout ho pořádně nakrklo, i když trvala na tom, že jim jde o nalezení Ruperta Fleetwooda, ne o identifikaci těla. A předešlého večera si pak Murphy po telefonu stěžoval na svoji vlastní problematickou sousedku, jejíž práskání dveřmi a uječené hádky s dospívajícími dětmi mu brání dopřát si chvíli odpočinku, načež zničehonic řekl:

„Víš, kdybychom šli spolu bydlet do vlastního, tak se všech těchhle pitomců zbavíme."

Robin po těch slovech přepadlo cosi velmi blízkého panice. Jenže po té lži ohledně Ruperta Fleetwooda se cítila provinile a měla dojem, že to Murphymu musí vynahradit.

„No, to bychom asi mohli," vypravila ze sebe.

„Dej pozor, ať se nepřetrhneš nadšením."

Nervózně se zasmála.

„Ne, určitě to stojí za zvážení."

Od chvíle, kdy tenhle telefonát skončil, Robin ve svém nitru vnímala nárůst úzkosti a snažila se sama sebe přesvědčit, že k němu nemá důvod. Murphyho přece miluje, nebo ne? Ano, vážně si myslí – ví –, že ho miluje. A většinu žen by potěšilo, kdyby se dozvěděly, že muž, kterého milují a který miluje je, chce sám od sebe přijmout takový závazek, nebo snad ne? A nedává koneckonců smysl najít si společné bydlení bez hlučných sousedů?

Jenže jakmile začala o soužití přemýšlet, vytanul jí na mysli obrázek třetího a posledního domova, který sdílela se svým exmanželem. Věděla, že šlo o krásný dům, řadovku z osmnáctého století, postavenou pro loďaře a námořní kapitány, jenže si už nedokázala vybavit žádné podrobnosti. Pamatovala si především svíravý pocit v žaludku a duševní utrpení, s nimiž tam prožila až příliš mnoho dní.

Ale to byl Matthew. Ryan není Matthew.

Murphyho nečekaný návrh, ať se sestěhují, přišel pouhou hodinu poté, co Robin otevřela dopis od své praktické lékařky. Čekal na ni na rohožce, když se pozdě večer, po mnoha hodinách sledování, vrátila domů. Doktorka ji vyzývala, ať se po nedávné hospitalizaci objedná na kontrolu. Murphymu o tom Robin neřekla. Na kontrolu se jí nechtělo; nechápala, proč by na ni měla chodit. Všechny informace, které potřebuje, už přece má, nic jí není a místo po zákroku se zahojilo, tak co by pro ni praktická lékařka mohla ještě udělat nebo jí říct? Než jí zavolal Strike, vířily jí hlavou myšlenky na zmrazení vajíček společně s nejednoznačnými emocemi ohledně hledání domu s Murphym, a měla dojem, nikoli poprvé, že není jako ostatní ženy, že chce jiné věci a je připravená snášet jiné těžkosti, a nemohla si při tom nevybavit Strikova slova:

Já bych to na tvým místě vnímal stejně, ale leckdo by mohl namítnout, že právě proto jsem pořád single.

Když o hodinu a půl později vystupovala z landroveru na Great Queen Street, jakýsi korpulentní, plešatící kolemjdoucí zvesela prohodil:

„Tenhle ročník už se na silnicích moc nevidí!"

„To ne," dala mu za pravdu Robin. „Už mele z posledního."

Sledovala, jak muž zachází do ohromné, světle šedé kamenné budovy ve stylu art deco, vedle níž zaparkovala. Nikdy předtím Síň svobodných zednářů neviděla. Možná by dokonce očekávala, že ke vstupu budete potřebovat ne-li přímo tajné heslo, pak přinejmenším členský průkaz, ale cedule vedle prosklených dveří hlásala, že uvnitř se nachází kavárna, muzeum otevřené veřejnosti a konají se tu komentované prohlídky.

Strike stál o kus dál na rohu, se zvednutým límcem, aby na něj tak nedotíralo sychravé počasí, kouřil e-cigaretu a prohlížel si fasádu budovy. Robin k němu vykročila, teď už v mnohem lepším rozpoložení, nejen proto, že mohla odvrátit myšlenky od svých osobních strastí, ale i proto, že svého pracovního partnera upřímně ráda viděla.

„Impozantní barák," podotkla, když k němu došla.

„To jo," souhlasil.

Z tohoto úhlu se zdálo, že Síň svobodných zednářů má půdorys rovnoramenného trojúhelníka, který je ve vrcholu, kde se sbíhají obě delší ramena, zkosený a vytváří v tomto místě prostor pro relativně úzké, ale velmi vysoké a majestátní průčelí zahrnující sloupy, čtvercové hodiny a věž.

„‚*Audi, vide, tace,*'" přečetl Strike nápis vysoko nad nimi. „Vidět, slyšet, mlčet."

„Můžeme se trochu projít?" požádala Robin s rukama vraženýma hluboko do kapes. Topení landroveru bylo prakticky nefunkční a venku skoro mrzlo.

„Jistě, proto jsem se chtěl setkat dřív. Trochu tady nasát atmosféru."

Vydali se tedy po Great Queen Street, s masivní kamennou budovou po pravici.

„Ramsaye náš zájem nejspíš nadchl hlavně proto, že doufá, že najdeme to ukradený stříbro," poznamenal Strike. „V posledních dvou letech se mu příšerně lepí smůla na paty. Před osmnácti měsíci přišel o dospělýho syna, jediný dítě – zemřel na dovolený při nehodě na vodních lyžích."

„Proboha," vydechla Robin.

„A pak jeho žena utrpěla vážnou mrtvici. Doteď je upoutaná na lůžko. Ten obchod vedla především ona, protože on pracuje v nějakým finančním poradenství o kus dál v ulici. Všechno mi to vylíčil dneska dopoledne. Myslím, že se mě snažil co nejvíc citově zainteresovat na tom, abych vypátral to stříbro."

„No, jestli jeho žena potřebuje lékařskou péči a nemůže pracovat…"

„Já mu to nijak nevyčítám, jen tě na to chci předem upozornit, protože si myslím, že nejvstřícnější k nám bude, pokud budeme předstírat, že nás nezajímá jen ta mrtvola, ale taky ta loupež. Říkal mi, že po tý vraždě k nim začalo chodit o něco víc lidí, ale byli to spíš čumilové než zákazníci, co by chtěli kupovat zednářský medaile."

Strike se za chůze rozhlížel po městských kamerách a bočních uličkách či odstavných plochách, kde si členové gangu mohli nepozorovaně rozdělit stříbro, šlo však o hustě obydlenou oblast, která byla v noci jistě dobře osvětlená, a Strike pochyboval, že by zločinci třeba i v takovou hodinu spoléhali na to, že se tu nevyskytne žádný kolemjdoucí.

„Nezdá se mi, že by naši lupiči a vrazi prchali tímhle směrem," podotkl. „Ne, myslím, že v tom má policie pravdu: stříbro strčili do toho auta na Wild Street."

Robin si bezděčně představila, jak by se nejspíš zatvářil Murphy, kdyby slyšel, že se Strike „uráčil" (protože přesně tak by to Murphy nepochybně vnímal) souhlasit se závěry policie.

Odbočili doprava na Kingsway, širší a ještě rušnější ulici. Z obchodu, který právě míjeli, hrála reprodukovaná vánoční hudba a oba rázem pocítili záchvěv toho hluboce niterného smutku, bez něhož se Vánoce v dospělosti téměř nikdy neobejdou: Robin zalitovala, že nedokáže být z vyhlídky na cestu domů stejně upřímně šťastná, jako bývala v prvních letech po svém přestěhování do Londýna, a Strike náhle zabloudil v myšlenkách k Tedovi, Joan a jejich prázdnému domu v Cornwallu, který byl čerstvě na prodej.

„Stříbrnictví je v boční ulici, napravo," řekl. „Nepřijde mi to jako kdovíjak skvělý místo, ale vzhledem k blízkosti Síně svobodných zednářů si sem určitě řada členů cestu najde…"

Podíval se na hodinky.

„Jdeme o něco dřív, ale asi nemá smysl čekat."

Odbočili tedy do nevábné uličky, kde po jedné straně stála řada plastových popelnic.

Stříbrnictví, které se nacházelo přímo na hranici mezi červenými cihlami budovy Connaught Rooms a světle šedým kamenem Síně svobodných zednářů, působilo zašle a staromódně. Ve výloze ležely na černém sametu medailonky a slavnostní řetězy. Kdosi kolem těchto předmětů naaranžoval červené elektrické svíčky coby nenápaditý hold svátečnímu období. Na černé markýze se skvěl stříbrný nápis

RAMSAYOVO STŘÍBRNICTVÍ
~ Zednářské insignie, stříbrné nádobí a rarity ~

Když Strike zatlačil do dveří, rozcinkal se zvonek a on si povšiml, že ani jeden ze zámků není o moc vyšší kvality než u průměrného obytného domu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Puncovaný muž**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.